

Arrest

nr. 250 505 van 5 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
              2. X, in eigen naam en als hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun
              minderjarige kinderen X en X
              3. X
              4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
                                  Haachtsesteenweg 55
                                  1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat M. DOUTREPONT, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, G.A.C.L., en eerste verzoekster, S.D.G.I.E., die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 25 februari 2019 samen met hun minderjarige kinderen, dienden op 6 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Tweede verzoekster, G.A.K.P., en tweede verzoeker, D.G.N.J., die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 12 juni 2019, dienden op 21 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 14 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 15 april 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoeker, G.A.C.L., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 06/03/2019

Overdracht CGVS: 04/06/2019

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 maart 2020 van 09u21 tot 17u36 gehoord in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester D’HAENENS (loco GELEYN) stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, G.A.C.L., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador, El Salvador, op 02 mei 1977. Na het middelbaar behaalde u een diploma marketing. Om de kost te verdienen deed u eerst kantoorjobs (facturatie en logistiek) alvorens u als zelfstandig taxichauffeur aan de slag ging. In 2005 bent u getrouwd met S.D.G.I.E. (CGVS nr.(...)B en O.V. nr. (...)) en jullie hebben twee minderjarige kinderen, die zich bij jullie in België bevinden momenteel.

Uw problemen begonnen op 19 oktober 2018, toen u ging tanken met uw wagen. Rond 21 uur was u bij het tankstation wanneer u melding kreeg dat er een klant op zoek was naar een Uber. Terwijl u deze informatie verwerkte, kwam er plots een gewapende man op u af. Hij nam plaats naast u en gaf het bevel om even verderop zijn kompaan op te pikken. Vervolgens dirigeerden ze u naar een doodlopende straat, waar ze u begonnen te ondervragen naar uw financiële middelen, waar uw geld was onderbracht en waar u woonde. Een van hen nam het stuur en begon rond te rijden terwijl de andere probeerde om u aan het spreken te krijgen. Hij sloeg u en bedreigde u met de dood als u hen niet bij u thuis zou binnenlaten. Ze wilden tevens weten of de wagen van u was, en of deze was uitgerust met GPS. U loog dat er geen GPS-tracker in de auto zat omdat u vreesde dat zij u anders meteen van kant zouden maken. Ze namen uw documenten, geld en gsm af en lieten verstaan dat u niet naar de politie mocht stappen. Na ongeveer 2,5 uur duwden ze u aan de rand van de snelweg uit de wagen, waarmee ze aan de haal gingen. In de auto lagen voorts ook nog documenten van uw zus, die uw vrouw zou afhandelen. Een voorbijganger leende u zijn gsm, maar uw vrouw hoorde niet dat u haar belde en nam dus niet op. Daarom belde u naar uw zus G.A.K.P. (CGVS nr. (...) en O.V. nr. (...)). Zij en jullie moeder kwamen u ophalen en brachten u naar huis. U ging langs een medisch centrum om u te laten onderzoeken en daarna naar de politie om klacht in te dienen. De politie verzekerde u dat ze gingen proberen om de auto terug te vinden en raadde aan dat u van adres zou veranderen om uw veiligheid te garanderen. Bij het stelen van uw persoonlijke spullen hadden de criminelen immers ook uw gegevens achterhaald, en ze zouden deze kunnen gebruiken om wraak te nemen nadat u aangifte had gedaan. De volgende dag vroeg in de ochtend had de politie reeds ontdekt waar de auto stond gestald, en ze hadden daarbij ook een verdachte aangetroffen en opgepakt. Jullie gingen langs het bedrijf dat de GPS-tracker beheert en werden even later uitgenodigd door de politie om te zien of u de verdachte herkende. Hij bleek uiteindelijk niet een van de twee daders te zijn die u ontvoerden en de auto stalen. Toch beloofde de politie verder onderzoek, aangezien deze verdachte duidelijk betrokken was bij de zaak. Diezelfde namiddag trokken jullie in bij uw zus. Na ongeveer een week mocht u de auto weer gaan ophalen bij de politie. U hoorde tijdens die formaliteiten ook dat de verdachte enkel zei dat hij zou worden vermoord als hij zou praten met de politie. Ook bij het parket raadde men aan dat u niet zou blijven wonen op hetzelfde adres. Een buurvrouw liet u ongeveer twee weken na de ontvoering weten dat er voor jullie huis een verdacht voertuig met getinte ruiten stond geparkeerd. Jullie concludeerden dat de criminelen jullie adres hadden, en op zoek waren naar jullie. Gezien deze omstandigheden, en de algemene onveiligheid in het land, besliste u om met uw vrouw en kinderen El Salvador te verlaten. Jullie deden dat ook effectief op 24 februari 2019 en kwamen in België aan op 25 februari 2019. Op 06 maart 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Na jullie vertrek waren er geen incidenten meer met betrekking tot jullie problemen tot op 02 mei 2019, toen uw zus haar wagen aan het parkeren was.

Er kwam een gewapend bendelid op haar af die door de openstaande autoruit vroeg waar u was. Het bendelid voegde eraan toen dat hij haar zou vermoorden indien zij niet vertelde wat hij moest weten. Uw zus vertrok met de auto en ging naar het werk van haar zoon D.G.N.J. (CGVS nr.(...) en O.V. nr. (...)).

Daar pleegden ze overleg en besloten dat uw neef bij zijn vader zou intrekken en uw zus naar haar tante. Ze durfden niet terugkeren naar huis omdat de bende dat adres kende. Twee dagen later wilde uw zus spullen gaan ophalen bij haar thuis en passeerde daarom eerst langs de lokale politiepost. Die dient echter voor de beveiliging van ministers en andere notabelen en hoewel zij lieten weten dat het momenteel rustig was, moest ze om klacht in te dienen naar een ander politiekantoor gaan. Daar legde ze nogmaals de situatie uit en de politie was het ermee eens dat de bende kennelijk op zoek was naar u omwille van de klacht die u had ingediend. De politie raadde dan ook aan dat uw zus zou vertrekken van op haar toenmalige adres. Ze wilden evenwel geen klacht opnemen omdat zij de daders niet kon identificeren. G.A.K.P. concludeerde dat de bende haar zou kunnen vermoorden als zij u niet kon uitleveren en besliste daarom net als u het land te verlaten, samen met haar zoon. Zij reisden op 11 juni 2019 naar België, waar ze de volgende dag toekwamen, en dienden op 18 juni 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer vrezden jullie door de bende MS te zullen worden vermoord.

Ter ondersteuning van jullie verzoek hebben jullie volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en jullie kinderen, het paspoort van uw zus en haar zoon, uw identiteitskaart en die van uw vrouw, jullie huwelijksakte, geboorteaktes van uw zus en uw neef, diploma's van uw zus en uw neef, blanco strafbladen van alle vier betrokkenen, de klacht die u hebt ingediend bij de politie, documenten betreffende de ontseining en teruggave van uw voertuig, een bevestiging van de vindplaats van het gestolen voertuig, de gps-trackinggegevens, foto's van de verwondingen na uw ontvoering, een brochure van de UNHCR, documenten betreffende jullie reis naar België, een bundel krantenartikels over de algemene situatie in El Salvador, de identiteitskaarten en rijbewijzen van uw zus en neef, documenten betreffende de voertuigen die jullie in bezit hadden en een attest van psychologische begeleiding van uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken

land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verder moeten ernstige twijfels geuit worden bij de door u beweerde feiten, die aan de basis zouden liggen van uw vertrek. Daar waar het CGVS op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten niet betwist dat u in El Salvador kennelijk het slachtoffer bent geworden van een autodiefstal, moeten ernstige twijfels geuit worden bij de door u geschetste omstandigheden en nasleep van dit misdrijf, die aan de basis zouden liggen van uw vrees.

Om te beginnen is het opmerkelijk dat uw huidige verklaringen niet volledig stroken met wat u toen tegen de politie hebt gezegd. In de door u neergelegde klacht staat dat u op 19 oktober 2018 om 23 uur door twee onbekende daders werd belaagd. Zij stalen daarbij uw auto en mishandelden u, alvorens aan de kant van de weg achter te laten (zie Document 11). Uw huidige versie van de feiten verschilt op tal van pertinente punten van deze weergave van de gebeurtenissen. Ten eerste verklaart u thans dat u om 21 uur werd benaderd door uw belagers, en dat zij bijna 2,5 uur met u rondreden (CGVS, p.7-8). In die tijd sloegen en bedreigden zij u opdat u ermee zou instemmen hen naar uw thuis te brengen (CGVS, p.9-10). Uw echtgenote bevestigt ongeveer deze chronologie: zij zegt dat u om 21 uur vertrok en omstreeks 23u30 gehavend thuiskwam, waaruit zij afleidt dat u anderhalf à twee uur lang door criminelen werd ontvoerd (CGVS vrouw, p.6,7). Dat de politie in de door u ondertekende klacht noteerde dat u omstreeks 23 uur werd ontvoerd, en uw vrouw verklaart dat u omstreeks 23u30 alweer veilig thuis zat na een urenlange ontvoering, is op zich reeds een tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid aantast. Opmerkelijk genoeg blijkt u ook niet op de hoogte van de inhoud van de klacht die u hebt neergelegd: u moest er namelijk op gewezen worden dat er een ander uur staat (CGVS, p.15). Dat u nooit aandachtig de door u ondertekende klacht zou hebben gelezen, is op zich reeds zeer eigenaardig. De uitleg die uw vrouw eraan geeft, dat u om 23 uur allicht uw opwachting maakte bij de politie (CGVS vrouw, p.9) kan niet worden gevolgd omdat uit haar verklaringen blijkt dat u pas rond 23u30 weer thuis was, waarna u om medische zorgen ging alvorens naar de politie te gaan om de klacht in te dienen (CGVS vrouw, p.7). In de klacht zelf staat ook dat deze werd opgesteld om 01 uur de volgende dag. Bovendien kadert uw huidige versie ook niet in een logisch geheel. Deze dieven waren de situatie volledig meester, en zoals u benadrukt doorheen uw verklaringen konden zij aan de hand van uw documenten en de persoonlijke gegevens op uw gsm zien waar u woonde (CGVS, p.8,10,12,13; CGVS vrouw, p.8). Het valt dus niet in te zien waarom deze misdadigers zouden moeten rekenen op uw goedschikse of kwaadschikse medewerking om uw huis te betreden. Ten tweede moet worden opgemerkt dat u tegen de politie kennelijk niet hebt gezegd dat ook uw geld, uw documenten en uw gsm gestolen waren: in de klacht is enkel sprake van een gestolen auto. Dat onder andere uw DUI (Salvadoraanse identiteitskaart) gestolen werd door dezelfde dieven tijdens dit misdrijf (CGVS, p.10), staat ook nergens in dat officiële document. Het mag nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat er op zijn minst melding van zou worden gemaakt dat uw identiteitsdocumenten waren gestolen, zodat u deze zou kunnen laten vervangen. Overigens hebt u deze identiteitskaart die werd uitgereikt op 19 maart 2016 bij DVZ kunnen voorleggen (DVZ, Verklaring DVZ, p.9). Dat deze kaart ooit gestolen werd, is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Ten derde en nog belangrijker is evenwel de vaststelling dat in die klacht nergens vermeld wordt welke bende u precies vreest. Dat jullie zouden nalaten om dit kernelement kenbaar te maken aan de instanties tot wie u zich wendde voor bescherming, is bijzonder weinig aannemelijk, zeker indien zij zich nadrukkelijk identificeerden, zoals u thans beweert (CGVS, p.9). Zelf had u dat kernelement trouwens niet vermeld toen u werd gevraagd naar een precies en gedetailleerd verslag van de door u beweerde feiten (CGVS, p.7-9). Pas nadat u de vraag krijgt voorgeschoteld hoe u weet wie de daders waren komt u met deze toevoeging op de proppen (CGVS, p.9). U bent stellig dat u bij de politie wel hebt gezegd dat het ging om de bende MS-13, en wijt deze omissie aan een vergissing van de politiebeambte (CGVS, p.15). Uw echtgenote heeft geen enkele verklaring waarom hierover niets in de klacht staat (CGVS vrouw, p.9). In dit verband kan ook batig worden verwezen naar uw zus en neef, die tijdens hun eerste interview beide verklaarden niet te weten met welke bende u het aan de stok had (DVZ, Vragenlijst zus, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst neef, vraag 3.5). Zij geven verschillende redenen waarom dit zo op schrift werd gesteld, resp. dat uw zus op dat punt van haar relaas nog niet wist dat u door MS-leden was aangevallen (CGVS zus, p.3) en dat er een vertaalfout in het spel is (CGVS neef, p.2-3). Geen van deze verschoningsgronden wijzigt iets aan de vaststelling dat zij de bende die ze vreesden niet bij naam genoemd hebben toen.

Dat u heden niet kan ophelderen waarom u bij de politie een document hebt ondertekend waarvan de inhoud volgens u niet overeenstemt met de waarheid, besmeurt verder de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen. Tenslotte wenst het CGVS ook nog toe te voegen dat uw echtgenote en zus

verklaarden dat deze bende allicht wraak zou willen nemen omdat u had gelogen over de GPS-tracker in de auto (CGVS vrouw, p.8; DVZ zus, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit mist evenwel elke grondslag aangezien de politie het voertuig reeds had teruggevonden nog voordat jullie de kans hadden om de gegevens van die gps-tracker op te vragen (CGVS, p.8; CGVS vrouw, p.7).

In tegenstelling tot de documenten over de autodiefstal hebt u trouwens geen enkel stuk neergelegd waaruit zou blijken dat u officieel een verdachte moest gaan identificeren, waardoor u hier niet verder komt dan blote beweringen. Dit wringt des te meer daar u verklaart dat deze verdachte, wiens naam u niet kent, nog altijd werd vastgehouden toen u vier maanden na de feiten het land verliet (CGVS, p.11). Dit terwijl u even later zegt dat u sinds de verhuis naar uw zus op de dag na de feiten geen enkele informatie meer had over het onderzoek van de politie (CGVS, p.11). Waarop u zich dan baseert als u zegt dat deze verdachte maandenlang opgesloten bleef kan u ook niet verduidelijken: u antwoordt desgevraagd dat de politie u had verzekerd dat het onderzoek verder zou gaan en dat dezelfde bende werd beticht van gelijkaardige feiten (CGVS, p.15). Daarmee ontwijkt u dus eigenlijk de vraag. Overigens kon u blijkens de klacht bij de politie niet eens een begin van een beschrijving geven van deze daders, waardoor moeilijk valt in te zien welke waarde uw getuigenis zou hebben. Dat u uw onwetendheid over het onderzoek in stand hield door nooit verder te informeren, is gezien de door u beweerde vrees weinig waarschijnlijk. Zelfs nadat uw zus zou zijn benaderd door bendeleden die u zochten, hebt u volgens haar niet de minste interesse aan de dag gelegd naar het gerechtelijk onderzoek dat werd gevoerd (CGVS zus, p.10-11). Uw verklaringen over het verdere gevolg van deze klacht overtuigen dan ook niet.

Dat geldt nog meer voor jullie reactie op de beweerde feiten. U verklaart immers dat iemand in uw situatie "snel moet vertrekken uit het land" (CGVS, p.5). Dat is evenwel niet wat u deed. U verliet pas meer dan vier maanden na de diefstal van uw wagen El Salvador, een wachttijd die u onder meer in verband brengt met een operatie aan de knie van uw echtgenote (CGVS, p.4; CGVS vrouw, p.10). Indien aan de door u beweerde vrees enig geloof gehecht zou kunnen worden, zou het trouwens onbegrijpelijk zijn dat u zo lang talmde om de paspoorten te regelen die u nodig had om met uw gezin legaal naar het buitenland te kunnen vertrekken. De paspoorten waarmee u naar Europa reisde zijn pas uitgereikt op 11 februari 2019 (zie Documenten 1-3), dus meer dan drie maanden nadat u zou hebben beseft dat u niet langer in El Salvador kon blijven. Dit relateert opnieuw zeer sterk de door u beweerde vrees. U bent daarmee geconfronteerd en erkent dat u al die tijd dat u bij uw zus verbleef geen enkel verder probleem hebt gekend met de bendeleden, maar voegt daaraan toe: "[...] ik heb altijd problemen omdat ze weten hoe ze me kunnen lokaliseren." (CGVS, p.14). Nog los van het feit dat de basis van deze bewering ernstig betwijfeld moet worden, zoals hierboven uiteengezet, en daargelaten het feit dat u op geen enkele wijze aantoonde dat u ooit bij uw zus bent ingetrokken (CGVS, p.10), moet worden benadrukt dat het volslagen ongerijmd is dat u zou vertrekken uit uw eigen huis omdat de bendeleden dat adres kenden, en zou verhuizen naar het enige andere adres waarvan u zeker zegt te zijn dat de bendeleden het ook kenden (CGVS, p.10,11,14). Het raakt kant noch wal dat u zich zou verschuilen op een plek waarvan u redelijkerwijs kon veronderstellen dat men u er zou gaan zoeken. U minimaliseert dat door te zeggen dat u probeerde zo snel mogelijk te vertrekken (CGVS, p.14), wat nauwelijks ernstig te noemen valt. Dat u bovendien ook nog eens de wagen die door deze bendeleden gestolen was voor de deur van dat adres parkeerde nadat die door politie was vrijgegeven (CGVS, p.12) zou werkelijk roekeloos zijn. Deze wagen zou het immers nog makkelijker maken om u en uw familie terug te vinden. Toch is de parking aan het appartement van uw zus buiten gelegen en openbaar toegankelijk (CGVS zus, p.8). Op het ogenblik dat de auto er stond, gedurende ongeveer 10 dagen nadat u die volgens uw documenten had opgehaald op 26 oktober 2018, zou u trouwens op de hoogte zijn gebracht dat een verdacht voertuig elke dag halt hield aan uw huis (CGVS vrouw, p.8; CGVS, p.9). Daarvan kunnen jullie echter geen bewijzen voorleggen omdat de gsm van uw vrouw de geest gaf (CGVS vrouw, p. 8,9). Jullie maken geen enkele melding van een poging om deze berichten, waaronder foto's van dat verdachte voertuig, opnieuw te laten opsturen. Verder is het weinig geloofwaardig dat jullie deze verwikkeling niet ter kennis brachten van de politie, die bezig waren met een onderzoek naar de autodiefstal. Jullie hebben daar ook geen afdoende reden voor gegeven (CGVS, p.12-13 ; CGVS vrouw, p.9). Dat jullie oprecht geloofden dat de bende actief naar jullie op zoek was, en toch geen enkele moeite deden om een veilig onderduikadres te vinden, om de wagen uit het zicht te houden, of bijvoorbeeld nieuwe oproepnummers aan te vragen nu kon worden verondersteld dat de bende behalve foto's ook de contactgegevens van uw verwanten hadden bemachtigd, is een verdere indicatie van gedrag dat niet rijmt met een oprechte vrees. U suggereert vervolgens dat de bende niet hoefde te bellen omdat zij reeds beschikten over uw eigen adres en dat van uw zus en beweert uw eigen nummer na de diefstal van uw gsm te hebben laten blokkeren (CGVS, p.14). Van dat laatste legt u evenwel opnieuw geen enkel bewijs voor. Zelf kan u maar één voorzorgsmaatregel herinneren: u ging niet buiten tenzij dat echt nodig was (CGVS, p.12). Dit weerhield u er echter niet van om persoonlijk terug te keren

naar uw huis, de verkoop ervan voor te bereiden, en uiteindelijk af te wikkelen (CGVS, p. 10,13). Uw zus voegt er nog aan toe dat de kinderen uit voorzorg ook niet meer naar school gingen (CGVS zus, p.11), wat zij nog verder verduidelijkt door te zeggen dat het schooljaar eigenlijk was afgelopen toen jullie verhuisden, en dat de kinderen dus niet naar school moesten gaan (CGVS zus, p.12).

Daarnaast is het ook allerminst aannemelijk dat deze bende u afwisselend actief probeerde opsporen door elke dag uw huis te laten bespioneren (CGVS, p.8; CGVS vrouw, p.8) om vervolgens alle aandacht voor u te verliezen (CGVS, p.11) tot er in mei 2019 een bendelid uw zus zou hebben benaderd (CGVS zus, p.8). Dat dit gewapende bendelid daarbij zo weinig doortastend tewerk ging dat hij eerst uw zus met de dood bedreigde en vervolgens toekeek terwijl ze letterlijk het stuur omgooide en wegreed met de auto (CGVS zus, p.8) is op zich reeds nauwelijks geloofwaardig. Gezien de vaststellingen die hierboven werden gemaakt kan er aan de door u beweerde vrees geen enkel geloof gehecht worden, waardoor de bedreigingen jegens uw zus die zouden voortvloeien uit uw eigen problemen uiteraard ook in een bedrieglijk daglicht komen te staan. Ook uw zus komt niet verder dan een blote bewering. Volgens haar wilde de politie geen proces-verbaal opmaken omdat ze de dader niet bij naam kende, hoewel deze bedreiging betrekking had op een lopend onderzoek van de politie (CGVS zus, p.10,11). Zij maakt verder geen enkele melding van pogingen om bij parket, advocaat, ombudsman of dergelijke alsnog haar rechten te doen gelden. Meer nog: hoewel haar te kennen was gegeven dat ze zich tot het parket moest wenden voor verdere inlichtingen over de zaak waarin zij betrokken raakte (CGVS zus, p.10), blijkt zij daartoe geen stappen te hebben gezet. Ook u als meest aanwezige persoon hebt geen dergelijke vraag gesteld om bijvoorbeeld te weten te komen of er een reden was achter de plots opgeflakkerde belangstelling van de bende (CGVS zus, p.10-11).

Het is tenslotte ook zeer vreemd dat uw moeder in El Salvador geen enkel probleem heeft gekend (CGVS, p.14). Zij was immers de wettelijke eigenaar van de gestolen auto (CGVS vrouw, p.7) en bijgevolg zouden haar gegevens op de documenten van het voertuig staan. U verklaart dat uw moeder bij uw zus woonde sinds de verkoop van haar huis (CGVS, p.14). Gevraagd naar een precies en gedetailleerd relaas van wat er uw zus is overkomen dat tot haar vertrek uit het land heeft geleid, vertelt zij over een doodsbedreiging, waarna ze in paniek vertrok naar haar zoon. Zelf is ze ondergedoken bij een tante, terwijl haar zoon bij zijn vader is ingetrokken (CGVS zus, p.8-9). Dat is trouwens strijdig met hun verklaringen bij DVZ, waar zij beide als laatste verblijfplaats in El Salvador hetzelfde adres opgaven in Lomas de San Francisco (DVZ zus, Verklaring DVZ, p.6; DVZ neef, Verklaring DVZ, p.6). Zij rept dus met geen enkel woord over jullie moeder, die volgens u op hetzelfde adres woonde waar uw zus pas twee dagen later opnieuw naartoe durfde, een omissie die de indruk versterkt dat zij in werkelijkheid onder andere omstandigheden het land verlaten heeft. U verklaart aanvankelijk dat uw moeder reeds een andere verblijfplaats had gevonden en verhuisde "enkele dagen nadat" uw zus was vertrokken, wat u tijdens de vertaling meteen "verduidelijkt" door uw verklaring te wijzigen naar "dezelfde dag" (CGVS, p.15). Dat u zich zo snel bedenkt en wijzigt wat u had gezegd, kan niet overtuigen. Wat er ook van zij, aangezien noch uw neef (CGVS neef, p.5; CGVS zus, p.12), noch uw moeder ooit persoonlijke problemen gekend hebben met bendeleden en zij in diezelfde periode op hetzelfde adres woonden, kan enkel geconcludeerd worden dat zij aan dezelfde risico's blootgesteld staan. Dat uw moeder dus niet alleen veilig in El Salvador kon blijven wonen, maar zelfs na een vakantie in België verkoos terug te keren (CGVS zus, p.7) is een laatste punt dat er duidelijk op wijst dat jullie geen gegronde vrees koesteren jegens jullie herkomstland. Dat uw moeder over financiële reserves beschikt, is overigens ook een indicatie dat jullie sneller hadden kunnen vertrekken uit El Salvador indien jullie werkelijk geloofden dat jullie leven en veiligheid daarvan afhing.

Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald, en het feit dat uw moeder zonder problemen kon terugkeren naar haar herkomstland toont dit voldoende aan.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is

derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat louter het feit dat u slachtoffer werd van een autodiefstal, wat op zich niet in twijfel getrokken wordt, niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Doorheen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten slaagde u er zoals hierboven uiteengezet niet in om aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd, of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U kan ook op geen enkele wijze gezien worden als een kroongetuige van politie of justitie aangezien u sinds de aangifte van de gestolen auto geen enkele rol meer hebt gespeeld in enig gerechtelijk proces (CGVS vrouw, p.9).

In de mate dat jullie verwijzen naar een vrees dat jullie kinderen het slachtoffer zouden worden van bendegerelateerde criminaliteit in El Salvador (CGVS, p.9,16; CGVS vrouw, p.10), dient te worden opgemerkt dat een dermate vage en algemene bewering op geen enkele manier een nood aan bescherming aantoont.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen. De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte, geboorteaktes en diploma's tonen jullie identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling en opleidingsniveau aan. Geen van deze punten worden in deze

beslissing in twijfel getrokken. De blanco strafbladen houden geen verband met de door u ingeroepen feiten. De foto's die u hebt neergelegd bevatten geen informatie die zouden toelaten om hen te situeren in tijd of ruimte. Bovendien hebben foto's uit private bron slechts beperkte bewijswaarde aangezien zij geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat erop afgebeeld zou zijn. De brochure van het UNHCR en de krantenartikels houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, en de documenten over uw reisweg verwijzen ook naar een punt dat niet ter discussie wordt gesteld, met name jullie reisweg. Ook de rijbewijzen van uw zus en neef en de documenten van twee voertuigen die jullie in bezit hadden betreffen punten die niet worden betwijfeld. Uit de brief van de psycholoog blijkt dat uw zus twee bezoeken heeft afgelegd alvorens vrijwillig deze begeleiding stop te zetten. De inhoud van de brief is louter een weergave van uw verklaringen en kan aldus geen nieuw licht werpen op bovenstaande beoordeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 27 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te

maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoekster, S.D.G.I.E., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 06/03/2019
Overdracht CGVS: 04/06/2019*

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 maart 2020 van 11u34 tot 17u55 gehoord in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester D’HAENENS (loco GELEYN) stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

*U, S.D.G.I.E., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 24 oktober 1976 in La Libertad, El Salvador. U bent gediplomeerd boekhouder en werkte in diverse hoedanigheden voor een bank. Sinds 2005 bent getrouwd met G.A.C.L. (CGVS nr.(...) en O.V. nr. (...)). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot G.A.C.L. (zie ook hieronder):
[idem bestreden beslissing eerste verzoeker]*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:
[idem bestreden beslissing eerste verzoeker]*

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 27 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoekster, G.A.K.P., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 21/06/2019

Overdracht CGVS: 03/01/2020

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 maart 2020 van 13u50 tot 15u41 gehoord in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester D’HAENENS (loco GELEYN) stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

*U, G.A.K.P., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 28 juni 1976 in San Salvador, El Salvador. U hebt een diploma bedrijfsbeheer en hebt verschillende jobs uitgeoefend. Na uw echtscheiding reisde u naar Italië, waar u zeven maanden bent verbleven, aanvankelijk als toerist en later met illegaal verblijf. Vervolgens keerde u terug naar El Salvador. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw broer G.A.C.L. (zie ook hieronder):
[idem bestreden beslissing eerste verzoeker]*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Het door u neergelegde attest van psychologische begeleiding maakt nergens melding van ernstige problemen die het voor u moeilijk of onmogelijk maken om op volwaardige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw broer de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gelijklopend met de asielmotieven van uw broer en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw broer die u hieronder kunt lezen:
[idem bestreden beslissing eerste verzoeker]*

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 20 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in eensituatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u

nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoeker, D.G.N.J., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/06/2019
Overdracht CGVS: 03/01/2020*

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 maart 2020 van 16u04 tot 16u40 gehoord in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester D’HAENENS (loco GELEYN) stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

*U, D.G.N.J., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 17 juni 1997 in San Salvador, El Salvador. U hebt het middelbaar onderwijs afgerond en werkte afwisselend in het restaurant van uw vader en in een callcenter. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw oom G.A.C.L. (zie ook hieronder):
[idem bestreden beslissing eerste verzoeker]*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw oom de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gelijklopend met de asielmotieven van uw oom en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw oom die u hieronder kunt lezen:
[idem bestreden beslissing eerste verzoeker]*

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 27 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden.

U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“- artikel 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM);
- artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;
- artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967;
- artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn);
- artikels 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 57/6/2, juncto 62, van de Vreemdelingenwet;
- artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (B.S., 27 januari 2004 - hierna KB CGVS);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekers gaan vooreerst in op “[n]iet betwiste elementen die moeten leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus”. Zij citeren artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voeren aan dat, omwille van het wijdverspreid karakter van het geweld in El Salvador, elk Salvadoraanse onderdaan in wezen het risico loopt om afgeperst te worden of om getroffen te worden door het geweld veroorzaakt door gewapende groepen in dat land, sommige (groepen) personen om verschillende redenen gemakkelijker in het vizier van ‘maras’ komen en daarom dienen beschermd te worden.

Gezien hun specifieke profiel en de algemene situatie in El Salvador, menen verzoekers dat zij erkend dienen te worden als vluchteling omwille van hun hoedanigheid als leden van een specifieke sociale groep op de volgende vier gronden:

(i) mensen die een klacht hebben neergelegd bij de politie tegen de bendes

Verzoekers benadrukken dat niet wordt betwist dat eerste verzoeker een klacht heeft ingediend bij de politie, die zij neergelegd hebben bij de commissaris-generaal. Zij verwijzen ook naar diens verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat deze klacht hem in gevaar heeft gebracht. Verzoekers citeren in dit verband uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 waaruit volgens hen blijkt dat UNHCR personen die meewerken met de autoriteiten tegen de bendes als een bijzonder kwetsbare groep beschouwen. *In casu* benadrukken verzoekers andermaal dat eerste verzoeker een klacht heeft ingediend bij de politie nadat hij het slachtoffer was van misdaad door een bende. Dit vormt een van de redenen waarom zij in geval van een terugkeer naar El Salvador vervolging vrezen en vormt “*waarschijnlijk*” de reden waarom de bendes eerste verzoeker en tweede verzoekster bedreigden, aldus verzoekers. Zij citeren verder uit de COI Focus “*Salvador. Situation Sécuritaire*” van Cedoca van 15 juli 2019 en menen dat hierin het objectief risico in hun hoofde wordt bevestigd.

(ii) met betrekking tot het werk van eerste verzoeker als taxichauffeur

Verzoekers menen dat eerste verzoeker als taxichauffeur behoort tot een specifieke sociale groep die in het bijzonder het doelwit is van de verschillende 'maras'. Zij citeren uit de voormelde UNHCR "Guidelines" alsook de voormelde COI Focus, waaruit blijkt at de vervoersector in het bijzonder onder hevige druk staat. Zij voeren aan dat de commissaris-generaal dient te onderzoeken of eerste verzoeker in deze specifieke hoedanigheid riskeert te worden vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zij citeren hierbij uit rechtspraak van de Raad en het arrest "*Singh e.a. t. België*" van het EHRM van 2 oktober 2012. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de specifieke vervolgingsvrees van de specifieke sociale groep van taxichauffeurs te onderzoeken, aldus verzoekers.

(iii) als ouders van pubers die riskeren het doelwit te worden van rekrutering of daden van vervolging vanwege 'mareros'

Verzoekers citeren uit de verklaringen van eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, die een vrees heeft ingeroepen voor zijn kinderen. Zij stellen verder dat tweede verzoeker ook een risico loopt omwille van zijn jonge leeftijd (22 jaar oud). Zij wijzen erop dat de bestreden beslissingen geen melding maken van het risico voor "pubers", die als dusdanig ook een risicogroep vormen. Verzoekers citeren in dit verband uit de voormelde COI Focus en stellen dat: "*Of ze nu het slachtoffer zijn van geweld, bang zijn voor geweld, of gerekruteerd worden, de controle van de maras in El Salvador heeft vooral gevolgen voor het leven van jongeren: ze kunnen niet genieten van hun bewegingsvrijheid en hun recht op onderwijs. Amnesty International schat dat 51,9% van alle moorden in 2015 werd gepleegd op mensen onder de 30 jaar. Meer in het bijzonder waren 1.294 van de 6.656 moorden in El Salvador in 2015 jongeren tussen 20 en 24 jaar.*" Verzoekers citeren nog uit informatie van International Crisis Group, uit een artikel van Globe and Mail en uit een rapport van Save the Children inzake het risico op geweld en rekrutering door de bendes voor kinderen en jongeren in El Salvador. Meisjes lopen een specifiek risico op ernstige vormen van seksueel misbruik. Verzoekers menen aldus dat zij als (ouders van) jongeren een risico lopen op ernstige vervolgingen en dat de commissaris-generaal hun situatie vanuit dit opzicht diende te analyseren.

(iv) als 'returnees'

Verzoekers argumenteren verder dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hun hoedanig van 'returnees' te onderzoeken vanuit het oogpunt van de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij voeren aan dat gedwongen 'returnees' naar El Salvador behoren tot een specifieke sociale groep daar zij worden beschouwd als een groep met een onveranderlijk kenmerk, zijnde het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en hierdoor worden geacht over financiële middelen te beschikken. Omwille van deze hoedanigheid lopen verzoekers het risico om slachtoffer te worden van mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op bescherming van de staat. Zij menen dat zij omwille van hun hoedanigheid als 'returnees' wel degelijk nood hebben aan internationale bescherming en menen dat hun situatie in geval van een terugkeer niet correct werd geanalyseerd door de commissaris-generaal, aangezien niet *in concreto* rekening werd gehouden met hun specifieke situatie en de bestreden beslissingen louter naar algemene informatie verwijzen. Overigens stellen verzoekers dat de geciteerde informatie onvolledig en achterhaald of het tegenovergestelde stelt dan hetgeen de commissaris-generaal erin leest. Verzoekers voeren aan dat het loutere feit dat zij een risico lopen doch dit geen zekerheid betreft, geen reden is om te stellen dat zij geen gegronde vrees voor vervolging hebben. Minstens menen verzoekers dat dit risico als dusdanig dient te worden onderzocht, wat de bestreden beslissingen niet hebben gedaan; de commissaris-generaal heeft immers het feit dat verzoekers behoren tot een specifieke sociale groep van 'returnees' die een verhoogd risico lopen op vervolging omwille van het feit dat zij geacht worden over financiële middelen te beschikken, niet onderzocht. Verder achten zij de analyse van de commissaris-generaal met betrekking tot het risico voor 'returnees' niet verenigbaar met de algemene beschikbare informatie in dit verband. Zij wijzen erop dat de bestreden beslissingen nalaten om de individuele situatie van verzoekers in geval van terugkeer te analyseren, nu zij enkel algemene informatie over de risico's voor 'returnees' weergeeft, zonder deze *in concreto* toe te passen op de situatie van verzoekers. Zij benadrukken hierbij nog dat zij nooit beweerd hebben dat personen die niet emigreren geen risico lopen op vervolging of ernstige schade, doch menen dat de bestreden beslissingen bevestigen dat emigreren wel een factor van vervolging betreft. Verder citeren verzoekers uit voormelde UNHCR "Guidelines" en COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 9 januari 2020 en menen dat uit deze informatie blijkt dat zij deel uitmaken van een specifieke groep van "*deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang*" of van "*Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ*" en zijn zij als dusdanig "*at particular risk*". Verzoekers wijzen er nog op dat zij niet geëmigreerd zijn uit El

Salvador wegens de economische situatie en menen dat in de bestreden beslissingen “onvergelijkbare categorieën” worden vergeleken in verband met het risico bij terugkeer, zijnde verzoekers om internationale bescherming en economische migranten. Bovendien wijzen zij erop dat het verminderde risico voor ‘returnees’ die het land verlieten om economische redenen “*verre van duidelijk*” is, waarbij zij verwijzen naar informatie van IDMC.

Ten overvloede wijzen verzoekers er nog op dat de commissaris-generaal een foutieve lezing houdt van de voormelde COI Focus in de bestreden beslissingen en lichten hierbij toe dat:

“Er bestaat dus vooreerst een tegenstrijdigheid in de redenering van het CGVS, die enerzijds stelt dat er geen systematische opvolging is van de veiligheidssituatie van Salvadoraanse returnees en dat de informatie hierover beperkt is, en anderzijds — in de navolgende zin — toch stelt dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden.

In tegenstelling tot de aangehaalde aansluitende verklaringen van verzoekers, betreffen deze twee stellingen wel een tegenstrijdigheid, daar het CGVS stelt dat er beperkte informatie is over de veiligheidssituatie van returnees maar dat returnees eigenlijk niet meer « at risk » zouden zijn als Salvadoranen die niet emigreerden. Dit zijn twee stellingen die « onderling met elkaar in strijd » zijn, volgens de hierboven herhaalde definitie van het Vandale woordenboek.

Verder nog is de lezing dat het CGVS doet van het geciteerd COI Focus niet correct. Dit verslag stelt immers :

- 1) Een bron stelt dat terugkeerders niet beschermd zullen zijn tegen de onveiligheid die algemeen verspreid is in El Salvador;*
- 2) Drie bronnen stellen dat een persoon die terugkeert uit het buitenland beschouwd kan worden als een potentiële bron voor afpersing;*
- 3) IOM vermeldt categorieën van Salvadoranen die bij terugkeer kwetsbaarder zijn;*
- 4) De Belgische autoriteiten beschikten, op 11 december 2019, niet over enige bevestigde informatie over een verhoogd risico voor Salvadoraanse returnees, vergeleken met Salvadoranen die niet gemigreerd hadden;*
- 5) Volgens UNICEF riskeren kinderen en families die een gevaar hebben ontvlucht nog meer « at risk » te zijn bij hun terugkeer, als ze gedwongen en zonder steun of bescherming dienen terug te keren;*
- 6) Volgens een andere bron verergert de terugkeer de factoren die aan de grondslag lagen van de initiële emigratie voor personen die de onveiligheid hebben ontvlucht en bij terugkeer niet durven terug te gaan naar hun oorspronkelijke gemeenschap;*
- 7) Volgens een andere bron is de voormalige lidmaatschap van een bende of het dragen van tatoeages een bijkomend risicofactor in geval van terugkeer naar El Salvador.*

Er worden dus achtereenvolgend zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is dat returnees aan een bijzonder risico van vervolging onderwerpt, en één bron die stelt over geen informatie te beschikken wat betreft zulk verhoogd risico.

Hieruit concludeert het CGVS echter doodsimpel:

« Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. »

Dit is intellectueel oneerlijk en strookt niet met de termen van het verslag opgesteld door de diensten van het CGVS zelf, en waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt.”

Verzoekers menen dat hun situatie niet kan worden gelijkgesteld met de situatie van El Salvadoranen die niet migreerden, noch met hun situatie voor hun vertrek. In geval van terugkeer zullen zij immers snel geïdentificeerd worden als terugkerende migranten en zouden zij geen job meer hebben, wat hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing, hetgeen hen in de specifieke doelgroep plaatst van personen die het risico lopen op afpersing of andere daden van vervolging, aldus verzoekers. Zij citeren hierbij uit informatie van International Crisis Group en uit “betrouwbare en recente” informatie van IDMC en Human Rights Watch over de situaties van ‘returnees’ in El Salvador, die de beperkte informatie van de commissaris-generaal aanvult.

Verzoekers gaan vervolgens in op de “*geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekers*” en menen dat de verschillen in hun verklaringen met betrekking tot “*details*” verklaard kunnen worden en de ongeloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging niet in het gedrang brengen. Er is immers geen sprake van tegenstrijdigheden. Zij lichten hierbij toe als volgt:

“- Met betrekking tot het tijdstip van het incident waarvan de heer G.A.C.L. (derde verzoeker) het slachtoffer was

Alle verzoekers hebben omtrent het tijdstip van het incident hetzelfde verklaard: verzoeker werd rond 21 ontvoerd door criminelen, gedurende ongeveer twee uur.

Enkel in de klacht die de avond zelf opgesteld werd valt iets anders te lezen: het zou pas om 23u gebeurd zijn. Het CGVS interpreteert op basis van de klacht dat de ontvoering op 23u gebeurd zou zijn, terwijl de klacht waarschijnlijk over de diefstal van de auto gaat, en niet over de benadering door de bendeleden.

Dit blijkt duidelijk uit de klacht: als eerste misdrijf wordt de diefstal vermeld, en pas als tweede de vrijheidsberoving van de derde verzoeker. Daarenboven, als slachtoffer wordt de moeder van de derde verzoeker vermeld, die de eigenares was van de auto! Het is dus duidelijk dat de politie gefocust was op de auto en niet op de mishandeling van de derde verzoeker.

Gedurende 2uur à 2uur en half was verzoeker in zijn auto samen met bendeleden die hem bedreigden, hem mishandelden. Verzoeker verklaarde inderdaad:

“Ik was ongeveer 2.5 uur in mijn voertuig terwijl ze me aan het slaan waren, me aan het bedreigen waren dat ze mij en mijn familie gingen vermoorden als ik een klacht neerlegde bij de autoriteiten, na die twee uur gooiden ze me op straat (...)” (CGVS, gehoor 3de verzoeker, bl. 8).

Er kan dus gesteld worden dat de diefstal pas gebeurd is op het moment dat ze verzoeker uit zijn auto gooiden en ermee wegreden.

Het klopt dus dat het omstreeks 23u gebeurd is, en alle verzoekers hebben samenlopende verklaringen daaromtrent afgelegd.

Er is bijgevolg absoluut geen sprake van tegenstrijdigheid.

Het is ook belangrijk te benadrukken dat de derde verzoeker zijn klacht heeft ingediend amper 2uur nadat hij ernstig mishandeld werd gedurende twee uur en lichamelijke schade had. Dit zijn niet de beste omstandigheden om een omstandig relaas te maken bij de politie.

Verzoekers brengen in bijlage het bewijs van de uren van de feiten: het verslag van de GPS van de auto toont dat de auto iets na 21 u weer in beweging is gekomen, tot 22u38 op 19 oktober 2018 (stuk 14). Dit bevestigt de verklaringen van de verzoekers.

- Verzoeker zou niet op de hoogte zijn van de inhoud van de klacht die hij neerlegde

Volgens het CGVS is verzoeker niet op de hoogte van de inhoud van zijn eigen klacht, omdat hij niet zou weten dat een ander uur erin staat.

Het klopt dat verzoeker die klacht niet van buiten heeft geleerd ter voorbereiding van het gehoor. Hij had die zelf neergelegd en hij vertrouwde dat de inhoud ervan klopte met wat hij verteld had.

Dat hij niet meer wist dat de politie zich gefocust had op de diefstal en niet op de mishandeling door de bendeleden tast de geloofwaardigheid van verzoeker helemaal niet aan, in tegendeel: het is het bewijs dat het relaas niet ingestudeerd werd, door geen enkel van de verzoekers.

De verzoekers benadrukken eveneens dat het voor de derde verzoeker heel moeilijk was om de klacht opnieuw te lezen. Elke keer als hij die klacht opnieuw probeerde te lezen, was hij vol met tranen omwille van de herinneringen die het opwekte. Om die reden heeft hij het niet gelezen ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS.

- Het gebrek aan logica van het handelen van de bendeleden

Het CGVS verwijt aan de derde verzoeker dat hij verklaart dat de bendeleden wouden dat hij hen naar zijn huis zou brengen, terwijl zij al op de hoogte waren van zijn adres.

Verzoekers antwoorden dat de bendeleden niet dezelfde logica hanteren als het CGVS. Ze hebben geen zekerheid over de reden waarom de bendeleden wouden dat verzoeker hen naar zijn huis zou brengen. Het kon simpelweg een manier zijn om hem schrik aan te jagen, om druk op hen uit te oefenen, een soort machtsvertoon.

Ze wouden geld van de derde verzoeker, het kan zijn dat ze om die reden wouden dat hij mee zou komen. Maar een andere reden kan zijn, gezien de derde verzoeker in een buurt woont waar de tegenovergestelde bende de macht heeft, namelijk 18, dat ze wouden dat de derde verzoeker hen zou begeleiden in die buurt om redenen die te maken hebben met het conflict tussen die bendes.

Er zijn tal van mogelijke redenen, die om duidelijke redenen niet gecommuniceerd werden aan de derde verzoeker noch aan zijn familie. Zij kunnen enkel hypotheses stellen.

- De derde verzoeker heeft de politie niet ingelicht over het stelen van zijn gsm en documenten

De bendeleden hadden de auto van de derde verzoeker gestolen, met alles wat erin zat: de documenten van de derde verzoeker, die van de auto, en zijn gsm. De dag nadien, toen ze de auto terugvonden, was de DUI van de derde verzoeker in de auto, maar de GPS niet.

De derde verzoeker, toen hij naar de politie stapte om 1u 's ochtends, was vooral ongerust over de auto. Dat is het meest waardevol. Hij heeft amper gedacht aan de andere zaken.

Er dient ook benadrukt te worden dat de klacht heel summier was, en dat de derde verzoeker zich in een zeer emotionele toestand bevond, gezien wat hem juist gebeurd was.

De reden waarom de derde verzoeker naar de politie is geweest, is dat hij vreesde dat de auto gebruikt zou worden om misdrijven te plegen. Hij wou een bewijs hebben dat zijn auto gestolen was, ook al had hij weinig vertrouwen in de politie om hem te beschermen.

Dit is ook een reden waarom hij enkel over de auto verteld heeft. Het verlies van zijn DUI was hij op dat moment uit het oog verloren. Hij dacht zeker nog niet aan het feit dat hij zijn DUI ging moeten vervangen. Later bleek niet nodig om daar klacht over neer te leggen gezien de DUI teruggevonden werd.

De derde verzoeker benadrukt ook dat niet alles wat hij verklaard heeft opgeschreven werd in het politieverlag. Hij was echter te uitgeput om dit aandachtig na te lezen op het moment zelf.

- In de klacht wordt nergens vermeld door welke mara verzoekers worden vervolgd, terwijl zij dat zelf wel weten. Het zou weinig geloofwaardig zijn dat zij zo'n kernelement zouden hebben nagelaten om aan te kaarten.

Verzoeker denkt dat hij dit wel vermeld had bij de politie, maar dat ze het gewoon niet hebben opgeschreven. Dit is wat hij bij het CGVS verklaarde:

“Toen ik de klacht neerlegde heb ik expliciet gezegd aan de vrouw dat ze zich geïdentificeerd hadden als de MS, ik heb dat gezegd, die vrouw moet een fout hebben gemaakt, ik zei wel degelijk dat het om MS 13 ging, ik ben er eerlijk in, ik heb het werkelijk gezegd”.

Er zijn meerdere redenen waarom de politievrouw nagelaten zou hebben om de naam van de bende te vermelden. Een eerste reden kan zijn dat de politievrouw zelf bang is van die bende, en poogt haarzelf te beschermen door niet te noteren welke bende het was. Een andere reden kan zijn dat zij, zoals veel politiemannen in El Salvador, geld of bescherming ontvangt van een bende zodat de naam niet vermeld zou worden bij de klachten..

Het zou trouwens vreemd zijn, zou verzoeker niet spontaan vertellen welke bende het was, dat de politie hem de vraag zelfs niet zou stellen, zouden ze hun werk goed en zonder vrees willen uitvoeren. In de klacht wordt niet vermeld dat de vraag gesteld werd:

[citaat uit administratief dossier eerste verzoeker en verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 11]

Er werd hem dus geen vraag gesteld over de mara door wie hij ontvoerd werd. Er werd enkel nota genomen van zijn verklaringen. Er diende navolgend hierop een onderzoek te worden geopend, waarbij verzoekers opnieuw dienden verhoord te worden, wat blijkbaar niet is geschied. Men kan hem dus niet verwijten dat hij gedurende deze eerste verklaring niet verduidelijkte welke mara hem had mishandeld, gezien deze vraag hem niet werd gesteld.

Wat betreft de eerste en tweede verzoeker, die niet op de hoogte waren van welke bende de ontvoering en diefstal had gepleegd, merken ze op dat de derde verzoeker zwaar getraumatiseerd was bij de gebeurtenis. Het was voor hem lange tijd heel moeilijk om erover te praten. De eerste en tweede verzoekers hebben dus enkel stukjes informatie gekregen, en wisten in het begin inderdaad niet van welke bende de derde verzoeker het slachtoffer was geweest. Het verschil tussen MS-13 en 18 is voor hen van weinig belang.

- De derde verzoeker zou de klacht bij de politie hebben getekend terwijl die klacht foute elementen zou bevatten

Het CGVS stelt: “Dat u heden niet kan ophelderen waarom u bij de politie een document hebt ondertekend waarvan de inhoud volgens u niet overeenstemt met de waarheid, besmeurt verder de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen”.

Het is voor verzoekers uiterst onduidelijk waarom het CGVS van mening is dat de klacht niet met de waarheid zou overeenstemmen. Dat er elementen ontbreken in die klacht wordt niet betwist, maar alles wat erin vermeld werd is waar. Er kan bijgevolg niet verweten worden aan de derde verzoeker die klacht getekend te hebben.

Het feit dat het CGVS verkeerdelijk ervan uitgaat dat de inhoud van de klacht foutief zou zijn, toont dat het CGVS geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan van het asielrelaas van verzoekers.

De bestreden beslissingen dienen, om die reden, minstens vernietigd te worden.

- De derde verzoeker legt geen bewijs neer van het feit dat hij officieel een verdachte moest gaan identificeren

De derde verzoeker legt uit dat hij opgebeld werd door de politie om een verdachte te komen identificeren, maar hij heeft daar nooit een document voor ontvangen. Er is dus geen document dat hij had kunnen neerleggen.

Over de kritiek van het CGVS dat het hen weinig geloofwaardig lijkt dat de derde verzoeker een verdachte moest komen identificeren terwijl hij geen beschrijving ervan kon geven in zijn klacht, wensen verzoekers te antwoorden dat het CGVS helemaal geen ervaring heeft in een strafonderzoek.

Ten eerste blijkt niet het de neergelegde klacht dat verzoeker geen enkele informatie kan geven over de dader, enkel dat hij niet weet hoe ze gekleed waren, en geen andere elementen op dat moment gegeven heeft. Gezien zijn emotionele toestand op dat moment is het perfect verklaarbaar. De politie kon dan ook terecht denken dat, eens hij bijgekomen zou zijn van het incident, hij wel in staat zou zijn om een verdachte te identificeren.

Dit is allesbehalve ongeloofwaardig.

- De derde verzoeker zegt dat de verdachte vier maanden later nog vastgehouden was, terwijl hij zich niet interesseerde over de rest van het onderzoek

De derde verzoeker meent nooit gezegd te hebben dat hij wist dat de verdachte nog vastgehouden was. Hij verklaart dat, om zichzelf en zijn familie te beschermen, hij beslist heeft om helemaal niet mee te werken met het onderzoek en zich er zo weinig mogelijk naar informeren.

Zoals in het 4de onderdeel van dit verzoekschrift blijkt, is er geen bescherming mogelijk door de politie El Salvador. Medewerking met de politie kan, integendeel, gevaarlijk zijn voor de slachtoffers.

De derde verzoeker had enkel klacht ingediend omdat de auto gesloten was, en hij vreesde dat hij anders beschuldigd zou kunnen worden van misdrijven die met die auto gepleegd zouden worden. Maar hij zou het anders niet gedaan hebben, gezien het gevaar in El Salvador om een klacht in te dienen tegen een bende (zie hierboven, met betrekking tot de sociale groep van personen die een klacht hebben ingediend tegen de mara).

De derde verzoeker en zijn familie hebben dus beslist om zo weinig mogelijk betrokken te zijn bij het onderzoek om represailles te vermijden. De derde verzoeker was dan ook niet op de hoogte of de verdachte nog vastgehouden was.

Verzoekers wensen eraan te herinneren dat zij niet in de mogelijkheid werden gesteld om te reageren op de nota's van het gehoor, omwille van de coronacrisis. Dit wordt bevestigd in de bestreden beslissing: [citaat bestreden beslissing]

De derde verzoeker wenst bijgevolg op te merken dat hij verbaasd is te lezen dat hij gezegd zou hebben "toen wij het land verlieten zat die persoon nog steeds vast" terwijl hij gewoonweg niet weet of die persoon toen nog in detentie zat of niet.

- Derde en vierde verzoekers zijn pas vier maanden na de feiten uit El Salvador vertrokken

Er zijn meerdere elementen die gespeeld hebben bij de beslissing om pas vier maanden na het incident het land te verlaten.

Ten eerste was het financieel aspect: ze moesten hun huis verkopen om hun vliegtuigtickets te kopen naar België. Dit heeft de nodige tijd geduurd.

Ook al beschikte de moeder van verzoekers over geld, was het niet voldoende om de reisweg van derde en vierde verzoekers en hun kinderen te betalen, en moest het huis verkocht worden. Het bewijs van het verkoop van het huis zal bij aanvullende nota toegevoegd worden aan het dossier van verzoekers.

Ten tweede moest de vierde verzoekster een knieoperatie ondergaan, die voor haar cruciaal was. Alles was reeds georganiseerd om die operatie te laten doorgaan, en verzoekers vreesden dat, zouden ze het land verlaten, vierde verzoekster geen operatie ging kunnen ondergaan en met vreselijke pijn zou blijven voor lange tijd.

De medische documenten met vertaling zullen per aanvullende nota gevoegd worden aan het dossier. Zolang derde en vierde verzoekers geen concrete mogelijkheid hadden om het land te verlaten hebben ze geen paspoort aangevraagd. Ze gingen zo weinig mogelijk uit het huis. Ook belangrijk te benadrukken is dat een paspoort aanvragen in El Salvador heel snel gaat, en dus geen handeling is die tijdig gebeurd moet worden.

*- Afwezigheid van bewijs dat de derde verzoeker bij de eerste verzoeker introk na het incident
Verzoekers hebben inderdaad geen officieel document dat het verhuis van derde verzoeker kan aantonen. De derde verzoeker kon niet terug naar zijn eigen huis gezien het incident in de buurt was gebeurd. Eerste verzoekster woonde in een veiligere buurt, een rijke buurt met beveiliging, dicht bij de Amerikaanse*

Ambassade. Er zijn 8 veiligheidsposten in de straat. Dicht bij is ook een soort slaapzaal voor politie en bewakers van belangrijke personen.

Ook al waren de bendeleden waarschijnlijk op de hoogte van dat adres, vonden ze het veiliger dat derde verzoeker daar zou intrekken.

Daarenboven hadden ze geen andere opties. Derde verzoeker kon bij niemand anders intrekken.

- Geen foto's van het verdacht voertuig voor het huis

Verzoekers hadden een foto gekregen via de buurvrouw, die de foto had gestuurd aan vierde verzoekster. Het GSM van de vierde verzoekster is echter stuk gegaan, en de foto werd verloren. Samen met de foto, was het telefoonnummer van de buurvrouw ook verloren.

Ondertussen zijn verzoekers erin geslaagd om het nummer van de buurvrouw opnieuw te bekomen, maar de buurvrouw had de foto reeds verwijderd. Het is nu bijgevolg onmogelijk om die foto voor te leggen.

Verzoekers hebben alles gedaan wat ze konden doen om te voldoen aan de medewerkingsplicht.

- De politie werd niet op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van het verdacht voertuig

Zoals hierboven reeds uiteengezet, hebben verzoekers, voor hun eigen veiligheid, beslist om niet langer mee te werken aan het onderzoek. Om die reden hebben ze het verdacht voertuig ook niet gemeld. Ze waren bang dat dit hun situatie zou verergeren.

Daarenboven zijn die feiten zo vaak voorkomend in El Salvador dat ze niet dachten dat de politie iets zou ondernemen.

- Geen bewijs van het blokkeren van het telefoonnummer na de ontvoering

Verzoekers zien niet in hoe ze een bewijs zouden kunnen leveren van het feit dat derde verzoeker zijn telefoonnummer liet blokkeren.

Om zijn telefoonnummer te blokkeren, moest hij simpelweg een nummer bellen, en zijn nummer was geblokkeerd. Hij moest geen documenten tekenen en ontving ook geen document.

Dit is trouwens wat de derde verzoeker reeds verklaard had gedurende zijn gehoor: "we belden naar de telefonieagentschap om te rapporteren dat de gsm gestolen was, ik had dus een tijdje geen gsm, we rapporteerden de diefstal bij het agentschap dat het zouden blokkeren." (bl. 14)

- Het CGVS vindt weinig geloofwaardig dat de bendeleden eerst constant op zoek waren naar de derde verzoeker, dan elke aandacht voor hem verloren, en pas later, toen hij reeds uit het land was, zijn zus, eerste verzoekster, benaderden

Verzoekers kunnen geen perfecte verklaring bieden hiervoor, gezien ze niet op de hoogte zijn van de activiteiten van de bendeleden.

Eerste verzoekster weet ook niet met zekerheid vanaf welk moment ze haar zijn begonnen komen bij haar huis.

Een verklaring kan zijn dat zij in een zeer beveiligde buurt woont, waar het gevaarlijker is voor bendeleden om te komen en gaan.

Dezelfde verklaring geldt voor het moment waar eerste verzoekster in haar auto was, een bendelid zijn wapen getoond heeft, en zij toch kon weggrijden. In die buurt zijn bendeleden bang voor veiligheidsagenten en politie. Dat kan de reden zijn waarom hij niet geschoten heeft.

- Het CGVS vindt niet geloofwaardig dat de politie geen klacht wou registreren over het incident met eerste verzoekster en dat verzoekster dan geen verdere stappen ondernam

Eerste verzoekster verklaart dat de politie tegen haar zei: het beste wat u kunt doen is de politie bellen als er iets gebeurt. Zolang er niets gebeurt, kunnen ze niets doen, zo gebeurt het in El Salvador.

Daarom ook heeft eerste verzoekster niet gedacht om verdere stappen te ondernemen. Opnieuw moet benadrukt worden dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen het geweld van de bendes. En integendeel, is er veel corruptie bij de politie en het parket, waardoor het vaak gevaarlijk is om een klacht neer te leggen.

Daarenboven heeft het CGVS de inhoud van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster niet aandachtig gelezen: de eerste verzoekster zei niet dat de politie haar aanraadde om naar het parket te gaan, maar dat haar broer het parket moest contacteren om op de hoogte te zijn van het onderzoek: "ze

zeiden met om naar het parket te gaan maar dat het eigenlijk hij was die moest informeren hoe het onderzoek liep" (bl. 10).

Dit motief van de bestreden beslissing vindt bijgevolg helemaal geen steun in het administratief dossier en klopt zeker niet met het algemeen context in El Salvador.

- De moeder van de eerste en derde verzoeker heeft geen problemen ondervonden terwijl zij de eigenares is van de auto

De moeder was inderdaad officieel de eigenares van de auto. Dit is echter geen reden waarom de bendeleden haar zouden willen viseren.

Ze viseerden de derde verzoeker omdat hij een zelfstandige taxichauffeur is, en vervolgens ook omdat hij klacht had ingediend.

Er is niet vreemd dat de moeder van eerste en derde verzoekers geen problemen zou hebben ondervonden. Zij is een vrouw van een zekere leeftijd en zij heeft geen persoonlijke problemen gehad met de bendes. Het is niet duidelijk waarom het feit dat zij officieel de eigenares was van de auto, haar in gevaar zou brengen.

Over de verblijfplaats van de moeder dient het volgende uitgeklaard worden: er werd geen enkele vraag gesteld aan de eerste verzoekster over de verblijfplaats van haar moeder toen zij haar appartement verlaten heeft. De moeder is toen naar haar zoon gegaan, maar hij heeft geen vaste verblijfplaats, dus het kon niet voor een lange termijn zijn. Uiteindelijk heeft ze een appartement kunnen huren, en zij verhuisde naar dat appartement op dezelfde dag als het vertrek van eerste en tweede verzoekers uit El Salvador.

De derde verzoeker was in eerste instantie niet meer zeker of het exact dezelfde dag was, of enkele dagen later, maar herinnerde zich vervolgens dat het dezelfde dag was. Dit is van zo weinig belang voor de geloofwaardigheid van het relaas dat men zich kan afvragen waarom het CGVS zich op die korte termijn focust.

Ook te verduidelijken, de derde verzoeker had de vraag begrepen als zijnde: waar ging uw moeder naartoe toen uw zus het land diende te verlaten. Er werd hem niet gevraagd waar zijn moeder naartoe ging toen zijn zus ging schuilen bij haar tante.

Ook daaromtrent zijn er geen tegenstrijdigheden. Het CGVS kan daarenboven niet van verzoekers verwachten dat ze zulke details beginnen te vertellen zonder ernaar te vragen.

- Laatste verblijfplaats van de eerste en tweede verzoeker

Het CGVS wijst op een mogelijke tegenstrijdigheid bij de verklaringen van eerste en tweede verzoekers: ze woonden samen op hun laatste verblijfplaats, maar eerste verzoekster was ondergedoken bij haar tante terwijl tweede verzoeker bij zijn vader onderdook.

De verklaring hiervoor is heel simpel: eerste verzoekster had niet begrepen dat als laatste verblijfplaats haar de plaats gevraagd werd waar ze onderdook, ze dacht dat het om een officiële verblijfplaats ging. Haar laatste officieel adres was inderdaad samen met haar zoon.

- De moeder van eerste en derde verzoekers is teruggekeerd naar El Salvador

Zij had geen persoonlijke problemen en moest zorgen voor haar jongste zoon en diens kinderen. Ze weet dat er altijd iets kan gebeuren, maar ze denkt dat ze redelijk veilig kan leven, in tegenstelling tot de verzoekers.

Daarenboven is het voor iemand van de leeftijd van die vrouw bijzonder moeilijk om uit haar land van herkomst te vluchten. Ze kan geen leven meer bouwen in het buitenland, ze sterft liever in haar eigen land dan de laatste jaren van haar leven ongelukkig leven in een land waar ze niets kent en de taal niet spreekt en nooit zal leren.

- Conclusie

Er zijn geen tegenstrijdigheden in het dossier die van die aard zijn om de geloofwaardigheid van de verzoekers in het gedrang te brengen. Het lijkt eerder alsof het CGVS zijn best gedaan heeft om op basis van kleine details, motieven voor een weigering te vinden, zonder rekening te houden met de context of met de absurditeit van die motieven."

Verzoekers stellen verder dat, gelet op het eerdere beleid van het CGVS waarbij El Salvadoranen *prima facie* erkend werden als vluchteling en het feit dat de situatie in El Salvador niet verbeterd is sinds de wijziging van dit beleid, van de commissaris-generaal kan worden verwacht dat hij bijzonder voorzichtig

zou omspringen met de verzoeken om internationale bescherming van El Salvadoranen en het beginsel van het *“voordeel van de twijfel”* ruim zou toepassen. Zij geven een theoretische toelichting inzake *“het voordeel van de twijfel”* en de samenwerkingsplicht en benadrukken dat hun profiel, zoals zij eerder hebben toegelicht, niet wordt betwist.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, gaan verzoekers vooreerst in op *“de vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador omwille van hun specifiek profiel vanuit het oogpunt van artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet”*. Zij merken andermaal op dat objectieve elementen in hun profiel niet worden betwist (zie *supra*), waardoor zij in geval van terugkeer naar El Salvador in gevaar zijn. Zij menen verder dat *“aangezien de geweldgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen (cf infra, punt 4, wat dit betreft), kan aan verzoekers ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet.”*

Verzoekers menen verder dat hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat de commissaris-generaal de voorwaarden van deze bepaling verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissingen geen analyse inhouden van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld dat in El Salvador woedt. Zij verwijzen naar de arresten *“Diakité”* en *“Elgafag”* van het Hof van Justitie en stellen dat hieruit kan afgeleid worden dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet op de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Zij stellen dat uit landeninformatie blijkt dat El Salvador een van de meest gewelddadige landen ter wereld is en het geweld, dat de vorm aanneemt van moorden maar ook verdwijningen, diefstallen, afpersingen, ... dagelijks en zowel gericht als willekeurig van aard is. Zij citeren vervolgens uit de *“COI Focus El Salvador – Situation sécuritaire”* van Cedoca van 15 juli 2019, die volgens hen zelf stelt dat niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een gewapend conflict. Zij citeren verder nog uit informatie van International Crisis Group en Human Rights Watch, het *“Crime and Safety Report”* van OSAC van 2019 inzake de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij wijzen er nog op dat El Salvador één van de hoogste moordgraden per capita ter wereld kent en verwijzen ter vergelijking naar de moordcijfers in Irak. Zij voeren dat *“De stijging van het aantal doden in Irak in 2013 heeft echter ertoe geleid dat personen afkomstig uit bepaalde delen van het land (bv. Bagdad) de subsidiaire bescherming werden toegekend, onder meer door de Belgische asielinstanties. Men ziet dan ook niet in waarom de stand van zaken anders zou moeten zijn voor een land die een hoger aantal gewelddadige doden kent dat een land in oorlog.”* Zij stellen verder dat, zelfs indien er een daling van het aantal slachtoffers is geregistreerd sinds 2015, El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld blijft. Bovendien moet de vermindering behoedzaam worden opgevat volgens de voormelde COI Focus, waaruit verzoekers citeren, omdat deze meer te wijten is aan een vermindering van de klachten dan aan een verbetering van de situatie. Uit wat voorafgaat blijkt volgens verzoekers *“overduidelijk”* dat El Salvador wordt gekenmerkt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit. Er dient te worden toegevoegd dat dit geweld ook gekenmerkt is door een heel hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de ‘maras’ en die als gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Verzoekers verwijzen hierbij naar voormelde informatie van OSAC en de COI Focus inzake de aard van het geweld, de bewegingsvrijheid en het veralgemeend karakter van het geweld. Hieruit leiden zij af dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is en dat de aard van het geweld betekent dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. Al deze elementen bevestigen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Zij zijn dan ook van mening dat er in El Salvador wel degelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moeten krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers gaan vervolgens nog in op de *“bescherming geboden door de nationale autoriteiten”*. Zij citeren uit voormelde UNHCR *“Guidelines”* met betrekking tot de corruptie en straffeloosheid in El Salvador alsook de voormelde COI Focus *“waar het CGVS naar verwijst, maar die niet werd neergelegd bij het administratief dossier - wat ook ernstige vragen doet rijzen wat betreft de effectieve kennis- of inachtneming van deze bron bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals trouwens blijkt uit de analyse dat het CGVS hiervan maakt, zoals hierna zal worden uiteengezet”*.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport “*Life under gang rule El Salvador*” van International Crisis Group van 26 december 2018 (stuk 6);
- het rapport “*Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*” van IDMC van september 2018 (stuk 7);
- het rapport “*Deported to danger. United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 8);
- het artikel “*El Salvador’s politics of perpetual violence*” van International Crisis Group van 19 december 2017 (stuk 9);
- het rapport “*El Salvador – Events of 2018*” van Human Rights Watch (stuk 10);
- het “*El Salvador 2019 Crime & Safety Report*” van OSAC van 25 april 2019 (stuk 11);
- een kopie van de klacht van eerste verzoeker bij de politie (stuk 12);
- een GPS-trackingsverslag (stuk 13).

De Raad merkt op dat stuk 12 reeds werd toegevoegd en zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier eerste verzoeker en verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 11).

2.1.3. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.1.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- stukken in verband met de zoektocht naar een tolk Spaans (stukken 1-9);
- de neergelegde klacht met een vrije vertaling (stuk 10);
- een GPS-trackingsverslag (stuk 11);
- een weergave van de route van de auto (stuk 12);
- een medisch attest in hoofde van tweede verzoekster (stuk 13);
- “*nog te vertalen documenten*” (stuk 14).

De Raad merkt op dat stuk 10 reeds werd toegevoegd en zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier eerste verzoeker en verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 11). Stuk 11 werd reeds neergelegd bij het verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 13)

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers’ verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen en het volharden in hun vrees voor vervolging, het poneren van blote *post-factum* verklaringen en het minimaliseren en betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van de andere verzoekers, stelde vooreerst terecht vast dat verzoekers’ verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door hen neergelegde klacht (administratief dossier eerste verzoeker en verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 11):

“*Om te beginnen is het opmerkelijk dat uw huidige verklaringen niet volledig stroken met wat u toen tegen de politie hebt gezegd. In de door u neergelegde klacht staat dat u op 19 oktober 2018 om 23 uur door twee onbekende daders werd belaagd.*”

Zij stalen daarbij uw auto en mishandelden u, alvorens aan de kant van de weg achter te laten (zie Document 11). Uw huidige versie van de feiten verschilt op tal van pertinente punten van deze weergave van de gebeurtenissen. Ten eerste verklaart u thans dat u om 21 uur werd benaderd door uw belagers, en dat zij bijna 2,5 uur met u rondreden (CGVS, p.7-8). In die tijd sloegen en bedreigden zij u opdat u ermee zou instemmen hen naar uw thuis te brengen (CGVS, p.9-10). Uw echtgenote bevestigt ongeveer deze chronologie: zij zegt dat u om 21 uur vertrok en omstreeks 23u30 gehavend thuiskwam, waaruit zij afleidt dat u anderhalf à twee uur lang door criminelen werd ontvoerd (CGVS vrouw, p.6,7). Dat de politie in de door u ondertekende klacht noteerde dat u omstreeks 23 uur werd ontvoerd, en uw vrouw verklaart dat u omstreeks 23u30 alweer veilig thuis zat na een urenlange ontvoering, is op zich reeds een tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid aantast. Opmerkelijk genoeg blijkt u ook niet op de hoogte van de inhoud van de klacht die u hebt neergelegd: u moest er namelijk op gewezen worden dat er een ander uur staat (CGVS, p.15). Dat u nooit aandachtig de door u ondertekende klacht zou hebben gelezen, is op zich reeds zeer eigenaardig. De uitleg die uw vrouw eraan geeft, dat u om 23 uur allicht uw opwachting maakte bij de politie (CGVS vrouw, p.9) kan niet worden gevolgd omdat uit haar verklaringen blijkt dat u pas rond 23u30 weer thuis was, waarna u om medische zorgen ging alvorens naar de politie te gaan om de klacht in te dienen (CGVS vrouw, p.7). In de klacht zelf staat ook dat deze werd opgesteld om 01 uur de volgende dag. Bovendien kadert uw huidige versie ook niet in een logisch geheel. Deze dieven waren de situatie volledig meester, en zoals u benadrukt doorheen uw verklaringen konden zij aan de hand van uw documenten en de persoonlijke gegevens op uw gsm zien waar u woonde (CGVS, p.8,10,12,13; CGVS vrouw, p.8). Het valt dus niet in te zien waarom deze misdadigers zouden moeten rekenen op uw goedschikse of kwaadschikse medewerking om uw huis te betreden. Ten tweede moet worden opgemerkt dat u tegen de politie kennelijk niet hebt gezegd dat ook uw geld, uw documenten en uw gsm gestolen waren: in de klacht is enkel sprake van een gestolen auto. Dat onder andere uw DUI (Salvadoraanse identiteitskaart) gestolen werd door dezelfde dieven tijdens dit misdrijf (CGVS, p.10), staat ook nergens in dat officiële document. Het mag nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat er op zijn minst melding van zou worden gemaakt dat uw identiteitsdocumenten waren gestolen, zodat u deze zou kunnen laten vervangen. Overigens hebt u deze identiteitskaart die werd uitgereikt op 19 maart 2016 bij DVZ kunnen voorleggen (DVZ, Verklaring DVZ, p.9). Dat deze kaart ooit gestolen werd, is dan ook op geen enkele wijze aangetoond. Ten derde en nog belangrijker is evenwel de vaststelling dat in die klacht nergens vermeld wordt welke bende u precies vreest. Dat jullie zouden nalaten om dit kernelement kenbaar te maken aan de instanties tot wie u zich wendde voor bescherming, is bijzonder weinig aannemelijk, zeker indien zij zich nadrukkelijk identificeerden, zoals u thans beweert (CGVS, p.9). Zelf had u dat kernelement trouwens niet vermeld toen u werd gevraagd naar een precies en gedetailleerd verslag van de door u beweerde feiten (CGVS, p.7-9). Pas nadat u de vraag krijgt voorgeschoteld hoe u weet wie de daders waren komt u met deze toevoeging op de proppen (CGVS, p.9). U bent stellig dat u bij de politie wel hebt gezegd dat het ging om de bende MS-13, en wijt deze omissie aan een vergissing van de politiebeambte (CGVS, p.15). Uw echtgenote heeft geen enkele verklaring waarom hierover niets in de klacht staat (CGVS vrouw, p.9). In dit verband kan ook batig worden verwezen naar uw zus en neef, die tijdens hun eerste interview beide verklaarden niet te weten met welke bende u het aan de stok had (DVZ, Vragenlijst zus, vraag 3.5; DVZ, Vragenlijst neef, vraag 3.5). Zij geven verschillende redenen waarom dit zo op schrift werd gesteld, resp. dat uw zus op dat punt van haar relaas nog niet wist dat u door MS-leden was aangevallen (CGVS zus, p.3) en dat er een vertaalfout in het spel is (CGVS neef, p.2-3). Geen van deze verschoningsgronden wijzigt iets aan de vaststelling dat zij de bende die ze vreesden niet bij naam genoemd hebben toen. Dat u heden niet kan ophelderen waarom u bij de politie een document hebt ondertekend waarvan de inhoud volgens u niet overeenstemt met de waarheid, besmeurt verder de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen. Tenslotte wenst het CGVS ook nog toe te voegen dat uw echtgenote en zus verklaarden dat deze bende allicht wraak zou willen nemen omdat u had gelogen over de GPS-tracker in de auto (CGVS vrouw, p.8; DVZ zus, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit mist evenwel elke grondslag aangezien de politie het voertuig reeds had teruggevonden nog voordat jullie de kans hadden om de gegevens van die gps-tracker op te vragen (CGVS, p.8; CGVS vrouw, p.7).”

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat deze klacht zich vooral focuste op de diefstal van de auto doch niet op de mishandeling van eerste verzoeker door de bende, alsook dat uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat de diefstal van de auto pas gebeurde om 23 uur toen hij uit de auto werd gezet, zodat de inhoud van de klacht niet tegenstrijdig is met de verklaringen van verzoekers met betrekking tot het tijdstip van het incident.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers met hun betoog dat in de klacht eerst als misdrijf diefstal van een voertuig vermeldt staat en als slachtoffer eerste verzoekers moeder, niet aantonen dat de klacht enkel focust op de diefstal van de auto. Dit is immers tegenstrijdig met de inhoud van de klacht, die duidelijk twee misdrijven vermeldt, zijnde (i) de diefstal van het voertuig en (ii) de vrijheidsberoving, waarbij vervolgens uitdrukkelijk wordt vermeld dat deze feiten zich om 23 uur voordeden (*Ibid.*).

Indien eerste verzoeker werkelijk reeds om 21 uur ontvoerd zou zijn geweest, zoals verzoekers verklaren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat dit zo vermeld zou staan in een klacht tegen de vrijheidsberoving van verzoeker. Aldus is de Raad van oordeel dat het voormelde betoog een *post-factum* verweer betreft, die na reflectie tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissingen en derhalve niet wordt aangenomen. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde gegevens van de GPS-tracker (verzoekschrift, stuk 13) en de weergave van de route van de auto (aanvullende nota, stuk 12) kan niet worden afgeleid op welk ogenblik de aangehaalde feiten zich exact voordeden, zodat zij evenmin afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de neergelegde klacht met betrekking tot het tijdstip van het incident.

Waar verzoekers nog stellen dat eerste verzoeker de diefstal van zijn identiteitsdocumenten niet heeft vermeld tegen de politie omdat hij vooral ongerust was over de diefstal van zijn auto, merkt de Raad op dat dit verweer klemt met eerste verzoekers verklaringen dat de politie hem aanraade te verhuizen omdat de daders zijn persoonlijke gegevens en telefoon hadden en zij wraak zouden willen nemen omdat verzoeker een klacht had ingediend bij de politie (administratief dossier eerste verzoeker en verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). Op basis van de afgelegde verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat hij de politie weldegelijk inlichtte over de diefstal van zijn (identiteits)documenten en telefoon. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat de diefstal van deze zaken niet zou zijn opgenomen in de klacht van de politie. Het verweer in het verzoekschrift kan aldus geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Verzoekers volharden nog in de verklaringen van eerste verzoeker dat hij weldegelijk vermeld heeft bij de politie dat hij ontvoerd werd door de bende MS13, doch dat de politieagente dit niet opgeschreven heeft en verzoeker hierover niet eens bevraagd heeft. De Raad merkt echter op dat uit de neergelegde klacht kan blijken dat verzoeker weldegelijk ondervraagd werd over de daders en uitdrukkelijk vermeldt dat de daders niet-geïdentificeerd zijn, waarbij eerste verzoeker op geen enkel moment vermeldt dat zij deel uitmaken van de bende MS13, zoals hij beweert. Dat de agente de naam van de bende niet opschreef omdat zij bang was of samenwerkte met de bende, betreft een *post-factum* bewering en een loutere hypothese en kan dan ook niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de inhoud van de klacht en de verklaringen van eerste verzoeker te weerleggen of te verklaren. De Raad acht het niet aannemelijk dat, indien de bendeleden werkelijk zouden verklaard hebben dat zij lid waren van de MS13 en verzoeker dit zo zou vermeld hebben bij de politie, dit niet zo zou zijn opgenomen in de klacht. Bovendien wezen de bestreden beslissingen er terecht op dat tweede verzoekster en verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarden dat zij niet wisten welke bende eerste verzoeker had ontvoerd (administratief dossier tweede verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 1; administratief dossier tweede verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Het verweer dat zij op dat moment nog niet op de hoogte waren omdat eerste verzoeker getraumatiseerd was en lange tijd niet kon praten over de gebeurtenissen kan niet dienstig worden aanvaard ter verschoning van deze vaststelling, gezien van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde feiten, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben. Dit geldt temeer nu uit hun verklaringen blijkt dat tweede verzoekster na het vertrek van eerste verzoeker zelf bedreigd werd door de bende die haar broer viseerde, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich bij haar broer zou informeren naar de bende die haar bedreigde.

In zoverre verzoekers, ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies tussen de inhoud van de klacht en hun verklaringen, nog aanvoeren dat eerste verzoeker de klacht indiende twee uur nadat hij ernstig fysiek mishandeld werd en dit niet de beste omstandigheden vormen om een omstandig relaas te doen, merkt de Raad op dat dit verweer te lichtvoetig is om te verklaren waarom eerste verzoeker een officiële klacht bij de politie zou ondertekenen indien de inhoud ervan niet volledig is of niet overeenstemt met zijn werkelijke verklaringen. Daarenboven is de Raad van oordeel dat, indien kan worden aangenomen dat de inhoud van de klacht omwille van bepaalde omstandigheden onvolledig of niet in overeenstemming is met hetgeen eerste verzoeker werkelijk verklaarde, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte zou zijn en dit zo zou vermelden tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het neerleggen van de klacht. De bestreden beslissingen wezen er echter terecht op dat uit eerste verzoekers verklaringen blijkt dat hij zelfs niet op de hoogte is van de inhoud van de door hem neergelegde klacht. Het verweer dat hij erop vertrouwde dat de inhoud van de klacht klopte met hetgeen hij had verteld en dat het voor hem moeilijk was om de klacht opnieuw te lezen, kan onmogelijk als ernstig worden beschouwd. Van eerste verzoeker, die een verzoek om internationale bescherming indient in België, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud van de neergelegde documenten ter staving van dit verzoek.

Dat dit niet het geval is wijst op een gebrek aan interesse in hoofde van eerste verzoeker en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers' verweer geen afdoende verschoning kan bieden voor de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en de inhoud van de klacht. Het verweer dat alles dat in de klacht staat de waarheid is, betreft immers een loutere bewering die geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog verschillende redenen poneren waarom de benedeleden aan eerste verzoeker vroegen om hen naar diens huis te brengen doch dat verzoekers hier geen zekerheid over hebben en de benedeleden de reden niet gecommuniceerd hebben, merkt de Raad dan ook op dat verzoekers' verweer op dit punt, zoals zij tevens zelf aangeven, beperkt blijft tot het louter poneren van hypothesen. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat de benedeleden zouden rekenen op de medewerking van eerste verzoeker indien de benedeleden, zoals verzoekers verklaren, reeds op de hoogte waren van diens woonplaats op basis van zijn telefoon en (identiteits)documenten. Het komt aan verzoekers toe om dit motief aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van de andere verzoekers, stelde daarenboven nog terecht vast dat:

“In tegenstelling tot de documenten over de autodiefstal hebt u trouwens geen enkel stuk neergelegd waaruit zou blijken dat u officieel een verdachte moest gaan identificeren, waardoor u hier niet verder komt dan blote beweringen. Dit wringt des te meer daar u verklaart dat deze verdachte, wiens naam u niet kent, nog altijd werd vastgehouden toen u vier maanden na de feiten het land verliet (CGVS, p.11). Dit terwijl u even later zegt dat u sinds de verhuis naar uw zus op de dag na de feiten geen enkele informatie meer had over het onderzoek van de politie (CGVS, p.11). Waarop u zich dan baseert als u zegt dat deze verdachte maandenlang opgesloten bleef kan u ook niet verduidelijken: u antwoordt desgevraagd dat de politie u had verzekerd dat het onderzoek verder zou gaan en dat dezelfde bende werd beticht van gelijkaardige feiten (CGVS, p.15). Daarmee ontwijkt u dus eigenlijk de vraag. Overigens kon u blijkens de klacht bij de politie niet eens een begin van een beschrijving geven van deze daders, waardoor moeilijk valt in te zien welke waarde uw getuigenis zou hebben. Dat u uw onwetendheid over het onderzoek in stand hield door nooit verder te informeren, is gezien de door u beweerde vrees weinig waarschijnlijk. Zelfs nadat uw zus zou zijn benaderd door benedeleden die u zochten, hebt u volgens haar niet de minste interesse aan de dag gelegd naar het gerechtelijk onderzoek dat werd gevoerd (CGVS zus, p.10-11). Uw verklaringen over het verdere gevolg van deze klacht overtuigen dan ook niet.”

Waar verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken dat eerste verzoeker geen document ontving van de politie toen hij de verdachte ging identificeren, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft in verzoekers hoofde. De bestreden beslissingen stelden bovendien terecht vast dat eerste verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over deze verdachte en diens vasthouding. Verzoekers ontkennen thans in het verzoekschrift dat eerste verzoeker ooit zou hebben verklaard dat hij wist dat de verdachte nog steeds werd vastgehouden, doch de Raad stelt vast dat uit de notities van diens persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij verklaarde *“(…) toen wij het land verlieten, zat die persoon nog steeds vast en werd het onderzoek verdergezet”* (administratief dossier eerste verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). Met het louter ontkennen van deze verklaring en het poneren van loutere beweringen waarom eerste verzoeker geen informatie meer vroeg aan de politie omtrent het onderzoek, tonen verzoekers niet aan dat hetgeen werd neergeschreven in eerste verzoekers notities van het persoonlijk onderhoud niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk verklaard heeft. Aldus biedt het verweer in het verzoekschrift geen afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoeker op dit punt. Verder voeren verzoekers nog aan dat enkel op basis van de neergelegde klacht niet kan worden besloten dat eerste verzoeker geen informatie kan geven over de daders, gezien hij zich toen in een emotionele toestand bevond. Uit de door verzoekers neergelegde documenten kan op geen enkele wijze blijken dat eerste verzoeker wel in staat zou zijn geweest om de politie te helpen bij de identificatie van de daders, zodat de bestreden beslissingen er terecht op wezen dat het niet duidelijk is welke waarde verzoekers getuigenis zou hebben.

Bovendien merkt de Raad nog op dat eerste verzoekers onwetendheid en zijn gebrek aan pogingen om zich te informeren over het lopende strafonderzoek niet aannemelijk zijn. De Raad benadrukt dat van iemand die vreest om vervolgd te worden en daarom besluit te vluchten, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en tracht om zich te

informereren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het verweer in het verzoekschrift dat het gevaarlijk kan zijn om mee te werken met de politie, biedt geen afdoende verschuiving voor voorgaande vaststelling, gezien verzoeker reeds een klacht had ingediend bij de politie en poneerde daarom gevaar te lopen voor de bende. Dat eerste verzoeker enkel klacht indiende omdat hij anders vreesde beschuldigd te worden van misdrijven die met de auto gebeurden, klemt overigens met de vaststelling dat tweede verzoekster ook een klacht wilde indienen bij de politie nadat zij bedreigd werd door de bendeleden, zodat kan worden aangenomen dat de familie voldoende vertrouwen had in het onderzoek van de politie om zich verder te informeren hierover. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers' gebrek aan interesse in het lopende onderzoek naar hun zaak verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging.

In de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van de andere verzoekers, werd vervolgens nog met reden gesteld dat:

“Dat geldt nog meer voor jullie reactie op de beweerde feiten. U verklaart immers dat iemand in uw situatie “snel moet vertrekken uit het land” (CGVS, p.5). Dat is evenwel niet wat u deed. U verliet pas meer dan vier maanden na de diefstal van uw wagen El Salvador, een wachttijd die u onder meer in verband brengt met een operatie aan de knie van uw echtgenote (CGVS, p.4; CGVS vrouw, p.10). Indien aan de door u beweerde vrees enig geloof gehecht zou kunnen worden, zou het trouwens onbegrijpelijk zijn dat u zo lang talmde om de paspoorten te regelen die u nodig had om met uw gezin legaal naar het buitenland te kunnen vertrekken. De paspoorten waarmee u naar Europa reisde zijn pas uitgereikt op 11 februari 2019 (zie Documenten 1-3), dus meer dan drie maanden nadat u zou hebben beseft dat u niet langer in El Salvador kon blijven. Dit relateert opnieuw zeer sterk de door u beweerde vrees. U bent daarmee geconfronteerd en erkent dat u al die tijd dat u bij uw zus verbleef geen enkel verder probleem hebt gekend met de bendeleden, maar voegt daaraan toe: “[...] ik heb altijd problemen omdat ze weten hoe ze me kunnen lokaliseren.” (CGVS, p.14). Nog los van het feit dat de basis van deze bewering ernstig betwijfeld moet worden, zoals hierboven uiteengezet, en daargelaten het feit dat u op geen enkele wijze aantoonde dat u ooit bij uw zus bent ingetrokken (CGVS, p.10), moet worden benadrukt dat het volslagen ongerijmd is dat u zou vertrekken uit uw eigen huis omdat de bendeleden dat adres kenden, en zou verhuizen naar het enige andere adres waarvan u zeker zegt te zijn dat de bendeleden het ook kenden (CGVS, p.10,11,14). Het raakt kant noch wal dat u zich zou verschuilen op een plek waarvan u redelijkerwijs kon veronderstellen dat men u er zou gaan zoeken. U minimaliseert dat door te zeggen dat u probeerde zo snel mogelijk te vertrekken (CGVS, p.14), wat nauwelijks ernstig te noemen valt. Dat u bovendien ook nog eens de wagen die door deze bendeleden gestolen was voor de deur van dat adres parkeerde nadat die door politie was vrijgegeven (CGVS, p.12) zou werkelijk roekeloos zijn. Deze wagen zou het immers nog makkelijker maken om u en uw familie terug te vinden. Toch is de parking aan het appartement van uw zus buiten gelegen en openbaar toegankelijk (CGVS zus, p.8). Op het ogenblik dat de auto er stond, gedurende ongeveer 10 dagen nadat u die volgens uw documenten had opgehaald op 26 oktober 2018, zou u trouwens op de hoogte zijn gebracht dat een verdacht voertuig elke dag halt hield aan uw huis (CGVS vrouw, p.8; CGVS, p.9). Daarvan kunnen jullie echter geen bewijzen voorleggen omdat de gsm van uw vrouw de geest gaf (CGVS vrouw, p. 8,9). Jullie maken geen enkele melding van een poging om deze berichten, waaronder foto's van dat verdachte voertuig, opnieuw te laten opsturen. Verder is het weinig geloofwaardig dat jullie deze verwikkeling niet ter kennis brachten van de politie, die bezig waren met een onderzoek naar de autodiefstal. Jullie hebben daar ook geen afdoende reden voor gegeven (CGVS, p.12-13 ; CGVS vrouw, p.9). Dat jullie oprecht geloofden dat de bende actief naar jullie op zoek was, en toch geen enkele moeite deden om een veilig onderduikadres te vinden, om de wagen uit het zicht te houden, of bijvoorbeeld nieuwe oproepnummers aan te vragen nu kon worden verondersteld dat de bende behalve foto's ook de contactgegevens van uw verwanten hadden bemachtigd, is een verdere indicatie van gedrag dat niet rijmt met een oprechte vrees. U suggereert vervolgens dat de bende niet hoefde te bellen omdat zij reeds beschikten over uw eigen adres en dat van uw zus en beweert uw eigen nummer na de diefstal van uw gsm te hebben laten blokkeren (CGVS, p.14). Van dat laatste legt u evenwel opnieuw geen enkel bewijs voor. Zelf kan u maar één voorzorgsmaatregel herinneren: u ging niet buiten tenzij dat echt nodig was (CGVS, p.12). Dit weerhield u er echter niet van om persoonlijk terug te keren naar uw huis, de verkoop ervan voor te bereiden, en uiteindelijk af te wikkelen (CGVS, p. 10,13). Uw zus voegt er nog aan toe dat de kinderen uit voorzorg ook niet meer naar school gingen (CGVS zus, p.11), wat zij nog verder verduidelijkt door te zeggen dat het schooljaar eigenlijk was afgelopen toen jullie verhuisden, en dat de kinderen dus niet naar school moesten gaan (CGVS zus, p.12).”

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift de redenen waarom eerste verzoeker en verzoekster pas vier maanden na de autodiefstal het land hebben verlaten. Hun verwijzing naar hun gebrek aan financiële middelen en de knieoperatie die eerste verzoekster diende te ondergaan doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat van eerste verzoeker en verzoekster, die verklaren een gegronde vrees voor vervolging

te hebben in hun land van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om zo snel mogelijk het land te trachten te verlaten. In dit verband kan tevens van hen verwacht worden dat zij zo snel mogelijk paspoorten zouden trachten te bekomen die hen in staat zouden stellen om het land te verlaten, zodat het verweer dat zij nog geen paspoort aanvroegen zolang zij nog geen concrete mogelijkheid hadden om het land te verlaten, omdat zij zo weinig mogelijk het huis uitgingen en het verkrijgen van een paspoort in El Salvador heel snel gaat, niet kan worden aanvaard. In de bestreden beslissingen werd aldus terecht geoordeeld dat eerste verzoekers en verzoeksters laattijdige vertrek uit El Salvador en de vaststelling dat zij geen verdere problemen hebben gekend met de bendes gedurende hun verblijf van meer dan vier maanden na het incident in hun land van herkomst, de ernst en de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging relativeert.

Verzoekers voeren verder aan dat eerste verzoeker en verzoekster bij tweede verzoekster introkken omdat zij geen andere opties hadden en de buurt van tweede verzoekster een veiligere buurt betrof, doch de Raad merkt op dat dit een blote *post-factum* bewering betreft, die bovendien klemt met de verklaringen van tweede verzoekster dat zij op de parking van de residentie waar zij woonde werd bedreigd door bendeleden (administratief dossier tweede verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). Aldus oordeelden de bestreden beslissingen terecht dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker en verzoekster na het incident zouden intrekken bij tweede verzoekster hoewel uit hun verklaringen blijkt dat de bendeleden op de hoogte waren van dit adres door de documenten die zich in de auto bevonden, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij de buurvrouw van eerste verzoeker en verzoekster hebben gecontacteerd om foto's te bekomen van het voertuig dat hun woning spioneerde, doch dat zij deze al had verwijderd, merkt de Raad op dat dit andermaal een blote bewering betreft in verzoekers' hoofde. Dat zij de politie niet op de hoogte hebben gebracht van deze feiten, omdat zij bang waren dat dit hun situatie zou verergeren, betreft eveneens een blote bewering, nu hierboven reeds werd geoordeeld dat dit klemt met de vaststelling dat tweede verzoekster klaarblijkelijk wel voldoende vertrouwen had in het onderzoek om aangifte te doen bij de politie van de feiten die haar waren overkomen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat eerste verzoeker geen documenten kan neerleggen van het feit dat hij zijn nummer had laten blokkeren, merkt de Raad op dat dit andermaal een loutere bewering betreft in verzoekers' hoofde, die aldus evenmin afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat het gedrag van eerste verzoeker en verzoekster na het incident met de bendeleden niet overeenstemt met de door hun ingeroepen vrees voor vervolging in hun hoofde.

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van de andere verzoekers, oordeelde nog terecht dat:

“Daarnaast is het ook allerm minst aannemelijk dat deze bende u afwisselend actief probeerde opsporen door elke dag uw huis te laten bespioneren (CGVS, p.8; CGVS vrouw, p.8) om vervolgens alle aandacht voor u te verliezen (CGVS, p.11) tot er in mei 2019 een bendelid uw zus zou hebben benaderd (CGVS zus, p.8). Dat dit gewapende bendelid daarbij zo weinig doortastend tewerk ging dat hij eerst uw zus met de dood bedreigde en vervolgens toekeek terwijl ze letterlijk het stuur omgooide en wegreed met de auto (CGVS zus, p.8) is op zich reeds nauwelijks geloofwaardig. Gezien de vaststellingen die hierboven werden gemaakt kan er aan de door u beweerde vrees geen enkel geloof gehecht worden, waardoor de bedreigingen jegens uw zus die zouden voortvloeien uit uw eigen problemen uiteraard ook in een bedrieglijk daglicht komen te staan. Ook uw zus komt niet verder dan een blote bewering. Volgens haar wilde de politie geen proces-verbaal opmaken omdat ze de dader niet bij naam kende, hoewel deze bedreiging betrekking had op een lopend onderzoek van de politie (CGVS zus, p.10,11). Zij maakt verder geen enkele melding van pogingen om bij parket, advocaat, ombudsman of dergelijke alsnog haar rechten te doen gelden. Meer nog: hoewel haar te kennen was gegeven dat ze zich tot het parket moest wenden voor verdere inlichtingen over de zaak waarin zij betrokken raakte (CGVS zus, p.10), blijkt zij daartoe geen stappen te hebben gezet. Ook u als meest aanwezige persoon hebt geen dergelijke vraag gesteld om bijvoorbeeld te weten te komen of er een reden was achter de plots opgeflakkerde belangstelling van de bende (CGVS zus, p.10-11).”

Verzoekers voeren aan dat zij geen verklaring kunnen bieden voor de vaststellingen in de bestreden beslissingen en geven enkele verklaringen die zich echter beperken tot loutere hypothesen in hun hoofde, waarmee zij echter geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen. Het komt aan verzoekers immers toe om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven.

Waar verzoekers nog volharden in de verklaringen dat de politie tegen tweede verzoekster heeft gezegd dat zij niets konden doen en verwijzen naar corruptie bij de politie in El Salvador, merkt de Raad op dat dit andermaal een blote bewering betreft in hoofde van verzoekers.

Uit hun verklaringen blijkt dat de politie weldegelijk de nodige moeite ondernam om de klacht van eerste verzoeker te noteren en verder onderzoek te voeren, zodat de Raad het niet geloofwaardig acht dat zij tweede verzoekster niet zouden willen helpen bij de bedreigingen waarvan zij het slachtoffer van werd. Het verweer in het verzoekschrift dat uit tweede verzoeksters verklaringen blijkt dat eerste verzoeker zich diende te informeren bij het parket naar het verloop van zijn onderzoek, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat noch tweede verzoekster noch eerste verzoeker enige pogingen hiertoe hebben ondernomen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging.

In de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van de andere verzoekers, werd vervolgens nog op pertinente en correcte wijze gemotiveerd dat:

“Het is tenslotte ook zeer vreemd dat uw moeder in El Salvador geen enkel probleem heeft gekend (CGVS, p. 14). Zij was immers de wettelijke eigenaar van de gestolen auto (CGVS vrouw, p.7) en bijgevolg zouden haar gegevens op de documenten van het voertuig staan. U verklaart dat uw moeder bij uw zus woonde sinds de verkoop van haar huis (CGVS, p.14). Gevraagd naar een precies en gedetailleerd relaas van wat er uw zus is overkomen dat tot haar vertrek uit het land heeft geleid, vertelt zij over een doodsbedreiging, waarna ze in paniek vertrok naar haar zoon. Zelf is ze ondergedoken bij een tante, terwijl haar zoon bij zijn vader is ingetrokken (CGVS zus, p.8-9). Dat is trouwens strijdig met hun verklaringen bij DVZ, waar zij beide als laatste verblijfplaats in El Salvador hetzelfde adres opgaven in Lomas de San Francisco (DVZ zus, Verklaring DVZ, p.6; DVZ neef, Verklaring DVZ, p.6). Zij rept dus met geen enkel woord over jullie moeder, die volgens u op hetzelfde adres woonde waar uw zus pas twee dagen later opnieuw naartoe durfde, een omissie die de indruk versterkt dat zij in werkelijkheid onder andere omstandigheden het land verlaten heeft. U verklaart aanvankelijk dat uw moeder reeds een andere verblijfplaats had gevonden en verhuisde “enkele dagen nadat” uw zus was vertrokken, wat u tijdens de vertaling meteen “verduidelijkt” door uw verklaring te wijzigen naar “dezelfde dag” (CGVS, p. 15). Dat u zich zo snel bedenkt en wijzigt wat u had gezegd, kan niet overtuigen. Wat er ook van zij, aangezien noch uw neef (CGVS neef, p.5; CGVS zus, p. 12), noch uw moeder ooit persoonlijke problemen gekend hebben met bendeleden en zij in diezelfde periode op hetzelfde adres woonden, kan enkel geconcludeerd worden dat zij aan dezelfde risico’s blootgesteld staan. Dat uw moeder dus niet alleen veilig in El Salvador kon blijven wonen, maar zelfs na een vakantie in België verkoos terug te keren (CGVS zus, p.7) is een laatste punt dat er duidelijk op wijst dat jullie geen gegronde vrees koesteren jegens jullie herkomstland. Dat uw moeder over financiële reserves beschikt, is overigens ook een indicatie dat jullie sneller hadden kunnen vertrekken uit El Salvador indien jullie werkelijk geloofden dat jullie leven en veiligheid daarvan afhangt.”

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat het niet duidelijk is waarom de moeder van eerste verzoeker en tweede verzoekster in gevaar zou zijn in El Salvador omwille van het feit dat zij eigenaar is van de gestolen auto, merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoekers kan blijken dat zij vrezen te worden gevisieerd door de bendes omwille van het feit dat zij een klacht hebben ingediend tegen de autodiefstal door de bendeleden. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat de bende, indien zij werkelijk verzoekers zouden viseren omwille van deze problemen, zij na het vertrek van verzoekers tevens hun familieleden zou viseren. Dit geldt temeer nu uit verzoekers’ verklaringen blijkt dat de moeder van eerste verzoeker en tweede verzoekster de wettelijke eigenaar was van de auto en aldus kan worden aangenomen dat haar naam op de documenten van het voertuig stond, zodat de bendeleden over haar gegevens beschikten. Alsook blijkt uit verzoekers’ verklaringen dat de moeder tijdelijk op hetzelfde adres woonde als tweede verzoekster die werd gevisieerd door de bendes, zodat kan worden aangenomen dat haar moeder aan dezelfde risico’s zou zijn blootgesteld. In de bestreden beslissingen werd bovendien op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat verzoekers’ verklaringen inzake de woonplaats van hun moeder ongeloofwaardig zijn. Het verweer van verzoekers op dit punt blijft beperkt tot het poneren dat niet expliciet gevraagd werd naar de woonplaats van de moeder na het vertrek van tweede verzoekster, dat niet van hen kan worden verwacht dat zij zulke details vermelden en dat het niet duidelijk is waarom de commissaris-generaal de nadruk legt op een kort moment van twijfel in de verklaringen van eerste verzoeker. De Raad wijst erop dat van verzoekers redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengen, en dat zij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dienen te doen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers’ verweer geen afdoende verschoning biedt voor de vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt. Hoe dan ook treedt de Raad de motivering in de bestreden beslissingen bij dat, gelet op hetgeen voorafgaat, uit de vaststelling dat de moeder van eerste verzoeker en tweede verzoekster thans zonder problemen in El Salvador kan verblijven en zelfs verkoos om naar daar terug te keren na een vakantie in België, blijkt dat verzoekers geen vrees dienen te koesteren in hun

land van herkomst. Verzoekers' verweer in het verzoekschrift met betrekking tot de redenen waarom hun moeder besloot terug te keren naar El Salvador, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Waar verzoekers nog aanvoeren dat tweede verzoekster bij aanvang van de procedure dacht dat zij haar laatste officiële verblijfplaats diende op te geven, merkt de Raad andermaal op dat dit een loutere bewering betreft in hun hoofde, die aldus niet volstaat om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen motiveerden aldus op pertinente en correcte wijze dat, terwijl op basis van verzoekers' verklaringen en de neergelegde documenten in de huidige stand van het onderzoek niet wordt betwist dat eerste verzoeker het slachtoffer werd van een autodiefstal, er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers inzake de omstandigheden en de nasleep van dit misdrijf. Verzoekers maken dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van deze feiten nog een vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissingen in hoofde van de andere verzoekers, oordeelde nog terecht dat:

“Tot slot kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat louter het feit dat u slachtoffer werd van een autodiefstal, wat op zich niet in twijfel getrokken wordt, niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Doorheen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten slaagde u er zoals hierboven uiteengezet niet in om aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd, of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U kan ook op geen enkele wijze gezien worden als een kroongetuige van politie of justitie aangezien u sinds de aangifte van de gestolen auto geen enkele rol meer hebt gespeeld in enig gerechtelijk proces (CGVS vrouw, p.9).”

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van de andere verzoekers, stelde daarenboven nog terecht vast dat:

“De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte, geboorteaktes en diploma's tonen jullie identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling en opleidingsniveau aan. Geen van deze punten worden in deze beslissing in twijfel getrokken. De blanco strafbladen houden geen verband met de door u ingeroepen feiten. De foto's die u hebt neergelegd bevatten geen informatie die zouden toelaten om hen te situeren in tijd of ruimte. Bovendien hebben foto's uit private bron slechts beperkte bewijswaarde aangezien zij geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat erop afgebeeld zou zijn. De brochure van het UNHCR en de krantenartikels houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, en de documenten over uw reisweg verwijzen ook naar een punt dat niet ter discussie wordt gesteld, met name jullie reisweg. Ook de rijbewijzen van uw zus en neef en de documenten van twee voertuigen die jullie in bezit hadden betreffen punten die niet worden betwijfeld. Uit de brief van de psycholoog blijkt dat uw zus twee bezoeken heeft afgelegd alvorens vrijwillig deze begeleiding stop te zetten. De inhoud van de brief is louter een weergave van uw verklaringen en kan aldus geen nieuw licht werpen op bovenstaande beoordeling.”

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De aanvullende nota bevat voornamelijk neergelegde documenten met betrekking tot de moeilijkheden om een tolk Spaans te vinden (stukken 1-9) en deze zijn uiteraard niet relevant om hun nood aan internationale bescherming aan te tonen. De neergelegde klacht, waarvan een vrije vertaling wordt gevoegd, en de gegevens van de gps (stukken 10-12) werden voldoende bevraagd en verzoekers hadden de mogelijkheid om de inhoud ervan toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud, zodat ook deze stukken geen ander licht werpen op de beoordeling die werd gemaakt in de bestreden beslissingen. Een vertaling van de klacht bevindt zich overigens al in het administratief dossier (Documenten, stuk 5, nr. 11). Verder merkt de Raad op dat, waar uit verzoekers' uiteenzetting kan blijken dat stukken 13 en 14 in de eerste plaats medische attesten betreffen die de knieoperatie van eerste verzoekster kunnen staven. Deze knieoperatie wordt op zich niet betwist, doch dit element kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande analyse. Ook het attest van 12 juni 2019 van eerste verzoeker houdt klaarblijkelijk geen verband met het asielaanvraag.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij over een risicoprofiel beschikken als personen die een klacht indienden bij de politie, merkt de Raad op dat uit hetgeen voorafgaat reeds is gebleken dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij gedurende hun verblijf in El Salvador problemen hebben gekend omwille van het feit dat eerste verzoeker een klacht heeft ingediend bij de politie naar aanleiding van de diefstal van hun auto, noch dat hun familie er thans problemen kent omwille van deze feiten. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of landeninformatie die geen betrekking heeft op hun persoon kan niet volstaan om aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade hebben bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade immers *in concreto* aannemelijk te maken, doch zij brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij omwille van de ingediende klacht bij de politie werden geïdendeerd of vervolgd of dat dit het geval zal zijn bij een terugkeer naar El Salvador.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op het risicoprofiel van eerste verzoeker als taxichauffeur, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers geciteerde informatie niet blijkt dat louter zijn profiel als taxichauffeur zou volstaan om aan te tonen dat eerste verzoeker bij een terugkeer naar El Salvador zou dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd. Eerste verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Gelet op het voorgaande, toont hij immers niet aan dat hij omwille van de ontvoering door de bende tijdens zijn werk als taxichauffeur, in zoverre kan worden aangenomen dat deze ontvoering verband houdt met dit profiel, niet aan dat hij bij een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker haalt voor het overige geen concrete, recente, ernstige of geloofwaardige, aan zijn profiel van taxichauffeur gelinkte problemen aan. Verzoekers verwijzing naar het arrest "*Singh*" van het EHRM kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Waar verzoekers nog wijzen op het risicoprofiel van tweede verzoeker en de minderjarige kinderen van eerste verzoeker en verzoekster als jongeren, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers geciteerde informatie niet blijkt dat louter diens profiel als jongeren zou volstaan om aan te tonen dat verzoekers of hun kinderen bij een terugkeer naar El Salvador zouden dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoekers dienen de door hen aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoekers halen immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan het profiel van jongere gelinkte problemen aan. Eerste verzoeker verwees tijdens zijn persoonlijk onderhoud naar gedwongen rekrutering van jongeren door bendes, doch gaf zelf aan dat zijn oudste zoon nog nooit was aangesproken door bendeleden met het oog op rekrutering (administratief dossier eerste verzoeker en verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). Bovendien stelde de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker terecht dat "*In de mate dat jullie verwijzen naar een vrees dat jullie kinderen het slachtoffer zouden worden van bendegerelateerde criminaliteit in El Salvador (CGVS, p.9,16; CGVS vrouw, p.10), dient te worden opgemerkt dat een dermate vage en algemene bewering op geen enkele manier een nood aan bescherming aantoont.*" Tweede verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud daarenboven op geen enkel moment een vrees voor vervolging omwille van zijn profiel als jongere geponeerd en verklaarde uitdrukkelijk dat hij nog nooit persoonlijke problemen heeft gekend met bendeleden (administratief dossier tweede verzoeker, stuk 4, p. 5). Verzoekers maken dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat zij of hun kinderen omwille van diens profiel als jongere het risico zouden lopen om te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Waar verzoekers nog wijzen op de specifieke risico's in El Salvador voor meisjes, stelt de Raad vast dat dit zij noch hun kinderen over dergelijk profiel beschikken.

Op basis van het geheel der beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielpcedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de situatie in El Salvador, laat niet toe te besluiten dat verzoekers concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De door verzoekers toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken 6-10) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers' vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade, nu verzoekers in gebreke blijven deze *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat *in casu*, op basis van het gewijzigde beleid van de commissaris-generaal en de ongewijzigde veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Hoewel de subjectieve vrees van verzoekers dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekers blijven hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat zij niet in staat zouden zijn om in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming coherente, consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten. Een theoretische toelichting over het "*voordeel van de twijfel*", die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers (verzoekschrift, stukken 6-11) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP